

LAB

3489

ΑΝΘΗ ΝΕΟΘΑΛΗ

καὶ νεόδρεπτα ἐκ τῶ

ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΚΕΡΚΥΡΑΝ
ΚΟΙΝΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ,

εἴτε

Πρωτόλεια παιδείας, ἅτινα παρά τινων πρωτοπείρων
μαθητῶν τῶ αὐτῶ ἐπονήθησαν,

καὶ ἐξεφωνήθησαν ἔτει 1762.

κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶ

ΓΕΝΕΣΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ

οἷς προτέτακται καὶ ὁ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

εἰς τὴν

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ὁ συντεθείς,

καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκφωνηθεὶς

παρὰ

τῶ Ἐκλογιμωτάτῃ Ἱεροδιδασκάλῃ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΟΤΣΕΙΟΥ

ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΟΥ.

Ἐν Λειψία τῆς Σαξονίας

ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ τῶ Βρεϊτκόπφ

ἔτει 1766.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ
ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Α. ΣΙΔΕΡΙΔΟΥ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΩ ΜΑΡΜΟΡΑ

τῷ Αἰδεσιμωτάτῳ Πρεσβυτέρῳ,

καὶ

ΑΛΕΞΑΝΔΡῳ ΤΡΙΒΟΛΗ ΠΙΕΡΗ

τῷ Εὐγενεστάτῳ Ἀπατρίδῃ,

καὶ ἀρίστοις Ἐπιτρόποις τῇ κατὰ Κέρκυραν

κοινῇ Φροντισθεῖς.

Τῶν, ὦ Φιλόμοργοι, καὶ ἐκ ἄλλων τινὶ τὰ
 πρωτόλεια ταῦτα τῆς ἀειλαμπῆς, καὶ
 πάντα νῦν αὐγαζέσης, καλλίσης, καὶ ὑπὲρ πᾶν
 ἄλλο προτιμότερας τε καὶ αἰρετωτέρας Παιδείας,
 τὰ οἷον ἀρτιδρεπῇ Ἀνθῇ ἐκ τῆς θύανθῆς τρυφεῖ
 νεαρῇ Φαιακίᾳ τῶν Μισῶν Λειμῶνος ἀποδιδύμε
 θύοντα ἀνατεθιῶμαι δεῖ, καὶ προσεπιφωνηθῶμαι.
 ὑμεῖς γὰρ τῷ τῆς σοφίας αὐγάσματι τιῶν διά-
 νοιαν ἐλλαμφθούτες, καὶ ὑπὲρ τῆς ἄλλης σιωεω-
 ρακότες ὅσον τῇ τε σεβασῇ ἀμωμήτῳ Θρησκείᾳ,
 καὶ

καὶ τῷ ὀρθῷ, καὶ ἀρετῇ κοσμηθισομένῳ βίῳ τὸ
ἐπ' ἀνάγκῃ ταύτης· ὅσοντε τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκπροϊὸν
σύμφορον, καὶ κλέος τῇ παρ' ὑμῶν ἀγαν φιλομέ-
νῃ Πατρίδι· ὅσοντε τὸ ὕψος καὶ ἡ ὄντως δοῦναι-
μονία ἡ παρ' αὐτῆς, τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὴν, ἐπι-
χορηγούμενη· οἷον ἀνθρώποις Ἡλίας ἐπιβολαῖς τῷ
διακαεῖ ἐγκαρδίῳ ζήλῳ τὸν Λειμῶνα τῆτον περι-
θάλλετε, καὶ τῇ αἰὲν ἐπιμελείᾳ, ἐξ ἧς πάντα
καλῶς διέπεται, καὶ δοῖται, οἷον Νάμασι καλ-
ηρίοις, καὶ πολυχρόμοισιν αὐτὸν ἐπαρδύετε.
τὸ μικρὸν ἔν τῆτο Ἀνθρώπου δομῶς προσδέξα-
θε, ὡς μικράντινα ἀμοιβῶν τῶν ὑφ' ὑμῶν αὐτῷ
παρεχομένων· ἐξ ὧν ἡ τιμὴ μονιμωτέραν ἐπισύστα-
σιν, καὶ κρείττονα τῆ ἀξιαγάσθαι τέτθ, καὶ πε-
ρικλεῖς Ἐγκαθιδρύματος σωτήρησιν, καὶ ἐπαύ-
ξισι· ἡμέραν ἐξ ἡμέρας πάντες ἐλπίζουσιν.

ὁ δὲ Χρῆστος ὑμῶν Ἀρχέτης.

Ἰερεμίας Ἰερομόναχος Καββαδίας.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ
ΙΕΡΟΝ ΓΕΝΕΣΙΟΝ
ΤΗΣ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.

Ἐν τρισὶν ὡραΐδιω, καὶ ἀνέσιω ὡραΐα, ἔναν-
τι Κυρίου, καὶ ἀνθρώπων, τὸ Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον.

Εἰς τὸ κέ. Κεφ. τῆ Σειράχ.

Ὅτε νῆς ὑψηλότατος καὶ ἐπιλάβῃ, ἔτε
ζόμεα ῥητορικώτατον καὶ ἐρμηνεύσῃ,
ἔτε φωνὴ συντόριος καὶ ἐκφωνήσῃ, ἔτε
ἀκοὴ βρυχωροτάτη καὶ χωρήσῃ δύ-
ναται τὴν αἰώνιον ἀγάπην, τὴν ὅποιαν ἐκεῖνος
ὁ μέγας τῆς εἰσιότητος Θεός, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύ-
σιν μὲ μερικωτάτῃ ἐφῆσιν, καὶ θερμότητι
προθυμίαν ὑπέδειξε. διὰ τὴν αὐτὴν αἰνέμι μέσα εἰς
τὸ χάος τῆ μηδενός, γλυκύτατα ἐκοιμᾶτο, καὶ
μοναχὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας κτιστὰς φύσεις, ἀπὸ τῆς

Βασιλικωτάτῳ δεξιᾷ τῆς Θεότητος με Θεϊκᾷς
 λόγιας κατεπλετίζετο. αὐτὴ ἀκόμι ἀκόμι δὲ
 ἐχαίρετο τὸ ὀρεκτὸν εὐδύμα τῷ εἶναι, καὶ ὁ δημιουργ-
 γικός Θεὸς νῦν ἐσοχάζετο τὸν τρόπον, με τὸν
 ὁποῖον νὰ διατηρηθῇ εἰς αὐτῷ τὸ αἰεὶ εὖ εἶναι ἐβέ-
 λετο· καὶ ἐπειδὴ πρὸ χρόνων αἰωνίων, ὁ πάντα
 βλέπων ὀφθαλμός προεθεώρησεν· ὅτι ἔπειτα ἀπὸ
 τῷ τῷ μὴ ὄντος παραγωγῇ, ἐξαίρετον πλάσιν,
 παγκόμιον δεσποτίαν, καὶ ὑπέρλαμπρον εἰς τὸν
 παράδεισον εἰσαγωγῇ· κατάρσαν διὰ τῷ παρα-
 κοίῳ, φθορὰν διὰ τῷ παράβασιν, καὶ ὀδυῖν
 διὰ τῷ ἄωρον ἐδωδῷ τῆς ἀπηγορευμένης βρώσεως,
 με κατόδυον καρδίαν, αὐτὴ νὰ δοκιμάσῃ ἐμελλεν,
 ἐπρόφθασε, κατὰ τῆς πατέρας, ὁ ἀλόγητος καὶ
 ὑπεράγαθος Θεός, ἄκρα φιλία φερόμενος, καὶ
 τετρωμένος ἀπὸ τῷ ἀγάπῳ τῆς, πρὸ καταβο-
 λῆς κόσμος νὰ τῷ προβολογήσῃ. καὶ τῷ τοῦ διὰ
 νὰ ἔχῃ αὐτὴ Θεοῦ ἀρχαιοτέραν ἀπὸ τῷ κα-
 τάρσαν, τῷ λόγιαν, ἀπὸ τῷ εἰς Θάνατον κα-
 ταδίκῳ, τῷ εἰς ζωὴν ἐπαγγελίαν, καὶ ἀπὸ τῷ
 κατάρβασιν εἰς τὸν ἄδιν, τῷ ἀνάβασιν εἰς τὸν
 ἔρανόν. καὶ τρόπον τινὰ νὰ παρηγορηταὶ ἀπεκ-
 δεχομένη τῷ ἀπολύτρωσιν ἀπὸ ἐκείνῳ τῷ ἐνυ-
 πόστατον σοφίαν, ἡ ὁποία ἐξηγεμένη τῷ προαιώ-
 νιον ἐδικλῶτης ὑπαρξιν, καὶ σιωεδρίαν μετὰ τῷ
 Προαιμ. προανάρχῃ πατρὸς, ἐξηρῶζατο „ἐγὼ ἦμιλῳ ἢ
 „προσέχαρε, καθημέραν δὲ ἀφραϊνίμῳ ἐν προ-
 „σώπῳ αὐτῷ. Ἡ ὁποία ἐκ τῷ αἰῶνος ἀπὸ τῷ μο-
 νοκρατορίαν τῆς Θεότητος, τῆς ἐν Πατρὶ, καὶ αὐ-
 τῷ τῷ ὑῷ, καὶ Πνύματι ἁγίῳ λατρευομένης,
 προκατιδῶσα κάποιαν παραμικρὰν κλίσιν τῆς Φιλ-
 τάτης ἀνθρωπότητος εἰς τῷ ἀληθινῷ πίσιν, ἐκ-
 τοτε ἐπροωρίθη καὶ ἐσαρκος σοφία νὰ ὀνομαθῇ,
 καὶ ὡς ἄνθρωπος τὸ Κύριος ἐκτισέμε ἀρχὴν ὁδὸν
 αὐτῷ νὰ εἰπῇ. καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ νὰ ἐκ-
 χύσῃ εἰς αὐτῷ, ἐν τῷ πληρώματι τῷ χρόνῳ, ὅλα
 τὰ

τὰ ἐγκάρδια φίλτρα, καὶ διὰ τὴν δώση ἀφορμῶν,
 μετ' ἡμετέρας καὶ ὁρθόερας διαθέσεως καὶ ἐννοίας, τὸ
 Σολομώντιον χρησμολόγημα νὰ παιανήσῃ „ἦλθον Σοφίας
 „δὲ μοι τὰ ἀγαθὰ ὅμῃ πάντα μετ' αὐτῆς, ἔσθ' ἔτι Σολομ.
 „μετ' αὐτῆς τῆς ἀσάρεκ σοφίας, ἦλθον εἰς ἐμὲ, ἦ.
 τὰ ὄντως ὄντα, τὰ αἰωνίως κτητὰ, τὰ ἀθανά-
 τως ἡδέα, ἡ χάρις, ἡ ἀλήθεια, ἡ ἰσοθεσία, ἡ
 θέωσις, ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ κληρονομία, ἡ βασι-
 λεία, ἡ μακαριότης, ἡ ὑπεράρρητος κατατρυφή,
 καὶ ἡ ὑπεργλυκύτατος τῆς θείας δόξης ἀπόλαυ-
 σις. ὦ τῷ θαύματος τὴν ἀγάπην εἶναι ἐτέστη! ἀγά-
 πη μεγαλόδωρος, ἐλθ' ἐξωτάτη, ἀνάπλεως ἀπὸ
 ὑπερέκχυσιν ὡσεύων, ἀλλ' ἀνερμιλύδης, διατὶ
 ὑπερφυσική· χωρὶς ὅριον, διατὶ ἀπείρος καὶ αἰώ-
 νιος. Εὖγε λοιπὸν, εὖγε, ὑπέρβουγε εἰς ἐσὲ τὴν αἰ-
 θρωπότητα, καυχῶ καὶ ἐσὺ παραπλησίως μὲ τὴν
 ἐδικλῶσθαι προμήτορα Εὐαν „ἐκτησάμην ἄνθρωπον.
 „Θεόν. διατὶ ἐπ' ἀληθείας ἔχεις ὅλας τὰς ὡσεύων
 γοφανεῖς τῆς ἀμώμης καυχήσεως ἀφορμαίς. διατὶ
 περὶ σὺ ἀπὸ τοῦ παναληθὲς καὶ ἀψύδουτου εὖ-
 μα, διὰ Ἰερεμίαν τῷ Προφῆτῃ ἐρρέθη „ἀγάπησιν
 „αἰώνιον ἡγάπησά σε. Καὶ δι' αὐτὴν „πρὸ τῷ τὸν
 κόσμον εἶναι, ἐν πάσῃ βιολογίᾳ, κατὰ τὸν μα-
 κάριον Παῦλον, βιολογήθης, καὶ ἐν τῷ τῆς θείας
 ἰδέας μυρίαις χάρισιν ἐχαριτώθης, ἀγκαλὰ καὶ
 ἐκτὸς ταύτης, ἐπ' ἐχάτων τῶν χρόνων, καὶ ὅτε
 ὡσεύοντο ὁ Θεός. ἀλλὰ τί τῷτο ὅπῃ παρ' ἐλπίδα
 ἀκέω; ἡ βρότειος φύσις, ὡσάν μικρόψυχος ἀπο-
 ρεῖ, καὶ ὡσάν μεμψίμοιρος παραπονᾶται, εἰς τὴν
 τὸν τὸν τρόπον κλαυθμηρίζουσα. ἀνίσως ἡ ἀγα-
 πη τῷ Θεῷ περὶ αὐτὴν, ἦτον αἰώνιος, κατὰ τῶν
 θείων Χρησμάτων· διατὶ τόσον βραδέως, καὶ ἐν ταῖς
 ἐχάταις ἡμέραις ἐθεώρησαν οἱ ὀφθαλμοί της τὰς
 ἐλθ' ἐξωτάτητας καὶ μεγαλοδωρεάς αὐτῆς τῆς
 ἰδίας, ἐψηλάφησαν αἱ χεῖρες της, τὴν τόσον ἀνεκ-
 φραστον παγκαρπίαν, καὶ ὑπεδέξατο τὰ τῷτον
 πάντες.

πάντεσσι δῶρα, ἃ προσλιύεγκαν αὐτῇ ὁ ἀν-
 θρωπῆσας Θεάνθρωπος; Μὴ ἀπορεῖς ἢ ἀνθρω-
 πότης, μὴ παραπονᾶσαι μὴ, ἀλλὰ μάλιτα λαμ-
 βάνει εἰς τὴν ἰδέαν σου τὸ Θεολογικὸν ἀξίωμα,
 τὸ ἀποφαινόμενον, ὅτι ἔδωκ' ὄφελος τῷ Θεῷ·
 συμπέρανε μὲν ὅλῳ τῷ ἀλήθειαν, πῶς καὶ
 αὐτῇ ἢ πολυχρόνιος βραδυτῆς, ἀνέργεια τῆς Θεϊ-
 κῆς σοφῆς ἐχρημάτισε· καὶ διὰ τὴν ἐδικλῶσε
 ὠφέλειαν τόσῳ χρόνῳ ἐτελεσιουργήθη.
 καὶ διὰ τὴν ἀπορρίψης καθε ἀμφιβολίαν ἀπὸ
 τῆς καρδίας σου, ἀκυσσον μὲν προσοχλῶ τὴν λύσιν
 τῆς ἀπορίας σου. Ἐπειδὴ ἐξ ὑπερηφανείας αὐτῇ
 ἡμαρτες, ἢ περὶ σὲ θεία ἀγάπησις, ἀνέβαλε
 τὸν καιρὸν, ὥς τε νὰ ταπεινωθῇς, πληροφορε-
 μένη μὲν τὴν δοκιμῶν, πῶς ἢ ἐπαρσις ὅχι ὑψώ-
 σως, ἀλλὰ καταπλώσεως αἰτία γίνεται· δό-
 τερον, ἐπειδὴ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπροωρίσθη νὰ ἔλθῃ
 εἰς τὸν κόσμον, Ἰατρὸς τῶν ἐδικλῶσε μεγάλων
 πληγῶν, προσεκαρτέρει διὰ τὸ συμφέρον σου, ἕως
 ὅπῃ ἡ Θεοσυγῆς ἁμαρτία, ἢ ὁποῖα εἰς ἐσὲ παρὰ
 φύσιν ἐνεφώλιδε, νὰ ἐκβάλῃ ἔξω ὅλας τὰς
 ὀλεθρίους καχεξίας, καὶ ἀρρώστιας. καὶ τότε δὴ
 τότε ἐλθὼν μὲν εἶνα κοσμοσωτήριον Ἰατρικὸν, καὶ
 τὴν ἁμαρτίαν τοῦ εἶδους, καὶ τὰς πλημμελείας τῶν
 ἀτόμων ἀπὸ ἐσὲ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἐξωτρα-
 κίσῃ καὶ τῆς πολυδύκτου Θεώσεως νὰ καταξιώ-
 σῃ. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τέτοις ἐχρόνιζεν, ἕως νὰ γαννη-
 θῇ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τὰ ἐδικλάσῃ, ἐκ τῆς ρίζης
 αὐτῆς, καὶ ἐξ ὁσφύος τοῦ Δαβὶδ, μία ὑπέρλαμ-
 προς κόρη, ὑπερθαύματος Θεόπαις, πανάρετος
 Νεάνις, ὅπῃ καὶ ἔχη ὅλῳ τῷ ἀνθρώπῳ ἀπὸ τῆς
 φύσιν, καὶ νὰ ὑπερπλετῇ τὴν ἀκραν καθαρότητα
 ἀπὸ τῆς προαίρεσιν, διὰ νὰ ἐπιχορηγηθῇ εἰς αὐ-
 τὴν ἐν λόγῳ βραβεῖς πολυτιμῆς, καὶ τὸ ὄνομα
 τοῦ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, τὸ, κεχαριτωμένη, Θεοτό-
 κος Μήτηρ τοῦ παντάνακτος, ἀπὸ τῆς θείας χά-
 ριν.

ρην· διαὶ νὰ ἔχῃς καὶ ἐσὺ, ταύτῃ τῇ ἀνεπίμω-
 μον Φιλοτιμίαν, ὅτι ἔδωκες διαὶ τῇ σωτηρίαν σε
 τὸ ὑπερεξηρημένον, ἀπὸ ὅλα τὰ παιδία σε· καὶ
 ἐπειδὴ ἐπ' ἐχάτων τῶν χρόνων τέτοιαν θυγατέρα
 ἐξαισίως ἀπεκύησας, ἐν ταῖς ἐχάταις ἡμέραις
 τὸ ὑπὲρ Ἡλίου ἄκτιστον φῶς, συματῶς ἐπὶ σε
 ἐξέλαμψεν. Ὡ Θεὲ τῶν σῶν θαυμάτων, τί κόρη
 εἶναι ἐτέτη! κόρη ὁμοία μὲ τῇ ὁποίᾳ εἰς τῇ
 Ὀυγύνειαν, ἔτε ἐγαννήθη ἄλλη, ἔτε γυνᾶται, ἔτε
 θέλει γυννηθῇ ἀπὸ τῇ φύσιν· Νεάνις παρα-
 πλήσιος μὲ τῇ ὁποίᾳ εἰς τῇ καθαρότητα τῆς
 προαιρέσεως ἔτε Ὀρέθη ἄλλη, ἔτε Ὀρίσκειται, ἔτε
 θέλει Ὀρεθῇ εἰς ὅλῃ τῇ διαμονῇ τῆς κτίσεως.
 Θεόπαις, μία μόνη, τελεία ἐν πάσαις γενεαῖς, ὅλη
 καλὴ, ὅλη σεπλὴ, ὅλη χαριτώνυμος, ὅλη φωτὶ
 ἀπλέτω ἡγλαϊσμένη, καὶ ἄλλη ἐδεμία, ἔτε ἡξιώ-
 θη, ἔτε ἀξιώνεται, ἔτε θέλει ἀξιωθῇ πώποτε
 τῶν χαρίτων, τῶν ὁποίων αὐτὴ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα
 τὸ ἅγιον κατηξιώται. τί κόρη θεία, πανίερος,
 καὶ ὑπεραγία! συχωρήσατέ με τιμαλφέςατοι πα-
 νηγυρισαὶ νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὸ ὑπεργλυκύτατον
 ὄνομα· κόρη τῆς ὁποίας τὸ σεβαστότατον γενέσιον
 ἐπήυξησε τὰς ὑμνολογίας εἰς τὸν διάκοσμον τῶν
 Ἀγγέλων, ἀνέτειλε τὰς φαιδρότητας εἰς τὸν κόσμον
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ κατεβίβασε μεγάλῃ τῇ
 ψυχαγωγίαν καὶ εἰς τὰς ἐν ἅδῃ καθημέρας προ-
 πάτορας. κυοφορία τῆς ὁποίας ἡ ὑπεροχαὶς καὶ
 χάριτες καταπλήτισι καὶ ἐξισῶσι τὸν νῦν, εἰς
 τρόπον ὅπῃ ὅλος ἐκθαμβος, ὅλος ἐξεσηκῶς, ὅλος
 ἐν ἀμηχανίᾳ νὰ ἀπορῇ, ἀράγε σπερματικῶς, ἢ
 δημιουργικῶς ἢ τοιαύτῃ τοκοφορίᾳ ἐγινεν! ἀρά γε
 ἐκ θελήματος ἀνδρὸς καὶ σαρκὸς, ἢ ἐκ μόνῃ θείᾳ
 θελήματος, τὸ ὑπερένδοξον τέτο γέννημα εἰς τῇ
 οἰκονομίᾳ ἀνατέταλκεν! Ὅμως ἐγὼ βασιλικω-
 τάτη, καθαρωτάτη, καὶ θεοχαρίτωτε κόρη,
 ὁμολογῶν μὲ ὅλας τὰς ψήφους, ὅτι τὸ Θεό-

ταυτον σὸν γενέσιον, εἶναι κατόρθωμα, ἀνδρα-
 γάθημα, καὶ μέγα θαῦμα τῆς φύσεως· ἡ
 ὁποία μετὶ τῆς θείαν βοήθειαν ἔτεκεν ἐν, ἀλ-
 λά μόνον, ἀλλὰ μέγα, ἀλλ' ὑπεράνω πάντων
 τῶν ἄλλων, ἔκρινε εὐλογον νὰ ὑμνήσω σήμερον,
 ὅσον διώκαται, τὰ τρία κατ' ἐξοχίῳ ὥραϊα, εἴτε
 μεγαλεῖα, εἴτε ὑπερβάλλοντα, μετὰ ὁποῖα αὐτὴ
 ἐξωραϊσθεῖσα, ὑπερήρθη, ὑπερυψώθη, καὶ ἔφ-
 θασε εἰς ἐκείνῳ τῷ ἀπρόσιτον δόξαν, εἰς τῷ
 ὁποίαν ἔτε ἔφθασεν, ἔτε φθάνει, ἔτε θέλει
 φθάσει ἐδεμία ἄλλη εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς
 διαρκείας τῆς παγκοσμίας τέτης Θεάτης. τὰ
 ὁποῖα εἶναι ταῦτα, ὅτι ἐγεννήθη βασίλισσα ὑπερ-
 τάτη ἀπὸ τῆς φύσεως, ἐχρημάτισας νύμφη μερι-
 κωτάτη τῆς Θεᾶς, ἀπὸ τῆς καθαρῶτάτης σε προαί-
 ρεσιν, καὶ (τὸ καταπληττικὸν πᾶσαν διάνοιαν) ἀνε-
 δείχθη Θεοτόκος πανσέβαστος καὶ πολυῦμνητος
 ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου. καὶ εἰσέρχομαι εἰς τῆ-
 το τὸ ὑπὲρ θένος ἐπιχείρημα· καὶ διὰ τὸ ἄπει-
 ρον χρέος ὅπῃ εἰς τῷ σὺ μεγαλειότητα χρεώ-
 ῳ, διὰ τὰς πολλὰς ἀεργεσίας ὅπῃ ἔλαβα, καὶ
 εἰς κάθε ἄτομον τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς πλησιοπάρο-
 χόν σε δεξιάν δέχομαι· καὶ, διατὶ δὲ εἶναι πρέ-
 πον εἰς τῷ μεγάλῳ ταύτῳ ἡμέραν, διατὶ γε-
 νέθλιος ἐσὲ τῆς ὑπεραιπαρθένου μητρὸς, τῆς με-
 γάλου Θεᾶς ἡμῶν, καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ, εἰς τῷ ὁποίαν
 ἴσανται ἔξυπνα εἰς τὰς ὑμνεύσεις σε ὅλα τὰ δη-
 μιουργήματα, νὰ καθύδουσιν οἱ λόγοι· καὶ
 διὰ νὰ πληρωθῇ χαρᾶς καὶ ἀφροσύνης αὕτη ἡ
 σεβασμιωτάτη, ἐκλαμπροτάτη, καὶ τιμιωτάτη
 ὁμήγουρις, τῷ ὁποίαν τὸ κοσμοχαρμόσυτον καὶ
 σεβαστόν σε γενέσιον εἰς τῆτον τὸν περίβλεπτόν σε
 Ναὸν σιγήγαγεν. ὅθεν θαρρῶν εἰς ἐσὲ τῷ συμπα-
 θεστάτῳ βασιλεύσαν, καὶ εἰς τῷ ἀμένειαν τῶν
 περιφανεστάτων τέτων λογάδων, ἀπλομαὶ ἀθέως
 τῆς ὑποχρέσεως.

Μέρος Πρώτον.

Οτι ἡ Νεογενὴς ὑπεράγγελος, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας
 μεγάλη θυγάτηρ τῆς ἀνδοξοτάτης καὶ σω-
 φρονεστάτης συζυγίας τῆς Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἀννης,
 τῶν πανσεβάστων γεννητόρων· τῆς ὁποίας τὸ ὑπέρ-
 λαμπρον γυνέσιον εἰς τὴν ἀρμονίαν πάντων τῶν
 γυνεσίων ἔχει τὴν Ὑπέρτιν, δηλαδὴ τὸ ὑπεράνω,
 τὰ δ' ἄλλα τὴν Νήτιν, ἥγαν, τὸ ὑποκάτω· διό-
 τι παρόμοιος μὲν αὐτῇ, ἄλλη ἔτε ἐγεννήθη, ἔτε
 γυνᾶται, ἔτε θέλει γεννηθῇ, καθὼς ἄλλος Χρι-
 σὸς ἔτε ἐγένετο, ἔτε ἐστίν, ἔτε ποτε γενήσεται·
 διὰ τὴν ὁποίαν τὰ δεδοξασμένα αὐτῇ γυνεαῖς γυνεῶν
 ἐλαλήθησαν, τῆς ὁποίας τὰ ἐλλόγια φεγγοβο-
 λῶσιν εἰς τὰς χρησμεὺς τῶν προφητῶν, καθὼς
 ἀκτινοβολῶσι τὰ ἄστρα εἰς τὸ σφέωμα τῶν ἁγ-
 νῶν, μὲν τὴν ὁποίαν συγκρινόμενοι πάντες ὅσοι τῶν
 ἀφ' Ἡλίου ἀνατολῶν, οἱ ἀγενέστατοι δηλαδὴ, μ-
 ὅλας τὰς ψηφοφορίας δυσγενέστατοι καλεῖνται, εἰς
 τῆς ὁποίας τὰς παναχράντας πόδας, παρόμοια
 μὲν τὰς εἰκοσιτέσσαρας πρεσβυτέρους τῆς Ἀποκα- Κιφ. α.
 λύψεως βάλλουσι τὰ σκήπτρα, καὶ διαδήματα οἱ
 Θεόσεπτοι βασιλεῖς, μὲν ἐρυθρὰς χαρακτηῖρας ὑπο-
 γράφοντες, ὅτι ἐκεῖνοι εἶναι ὄφιοι, καὶ αὕτη ἡ
 ὄντως πανυπερτάτη βασίλισσα, εἰς τῆς ὁποίας
 τὰ μεγαλεῖα ἐκθαμβεῖται κάθε νῆς καὶ ὑπέρ-
 κόσμιος, δεομύεται κάθε γλῶσσα καὶ μεγαλόφω-
 νος, ναρκεῖ κάθε κάλαμος καὶ ὀξύγραφος· Ὅτι
 δηλαδὴ ἡ ἀρετίτοκος Μαριάμ γυνᾶται βασίλι-
 σα ὑπερτάτη ἀπὸ τῆς φύσιν, εἶναι ἀλήθεια
 τόσον τήλαυγής, καὶ καθαρωτάτη, ὥστε ὅπῃ
 εἶναι κατὰδῆλος, ὅχι μοναχὰ εἰς ἀνδρας πολυμα-
 θεῖς καὶ ἐπισήμονας, ὡς τὰ ἐλλογιμώτατα ὑμῶν
 ὑποκείμενα, ἀλλὰ πασιδῆλος ἀκόμι ἀκόμι καὶ εἰς
 ἐκείνους ὅπῃ εἰς ἄκρω δακτύλῳ, τὸ δὲ λεγόμενον,
 τῆς

τῆς γλυκυτάτης τῶν ἐπισημῶν ποιότητος, καὶ τῆς ἀπλάις γνώσεως δὲν ἐγλύθησαν. καὶ διὰ τῆτο ἐνταῦθα φαίνεται, καὶ ὑπάρχει, περὶ τὴν πᾶσαν βεβαιώσιν καὶ ἀπόδειξιν.

Ὅμως διὰ τὰ ἀπαντλήσωμεν τὴν μελίρρῃτον γλυκύτητα, καὶ ἀμβροσίαν, ἣ ὁποῖα ἀπὸ ταύτῃ τὴν πάντοθεν μελισσῇ χαριεσάτῃ ἡδυτάτῃ καὶ τερπνοτάτῃ ὑπόθεσιν, ὡσὰν ἀπὸ πηγῇ πολυχρόμονα ἀναβλύζει, καὶ πηγάζεται, ἃς βάλλωμεν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὄμματά μας παρθεύς, τὸ ὑπερδόξον γενεθλιακὸν ἐκείνης δάδρον, καὶ μὲν ὀλαβητικῇ περιέργειαν ἃς θεωρήσωμεν τόσον τὰ μακράν, ὅσον καὶ τὰ ἐγγύς ὑπερδοξασμῶνα πρόσωπα, ὅπῃ αὐτὸ ὑπερθαυμασίως ἐξωραΐζει. διὰ τὴν μὲν ἀλήθειαν θέλομεν κατοπτρίσει εἰς τὰ πόρρω τέτε τῶν δένδρεσσι πράγματα πολλὰ λαμπρὰ, βασιλικά, καὶ εὐδοξά. θρόνους ὑψηλούς καὶ ἐπηρμένους, Οὐρανίας ἀπὸ μεγάλους θησαυροὺς πεποικιλμένους, Μήτρεις καὶ διαδήματα ἀστράπτοντα ἀπὸ τῶν βαρυτίμων λίθων· σκῆπτρα αὐγάζοντα ἀπὸ τὰ ἡλιοσάλακτα μαργαριτάρια· φλόγισ μὲν μεγάλῃ ἀρέσκειαν τῶν θεατῶν, εἰς τὸν αἴρα ἱπτάμενα· Σημαίας ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς κατηγλαϊσμένας, καὶ μὲν τὸν Λέοντα εἰς τὸ μεσαίτατον ἐνυφασμένας. σύμβολα ἑτέτα, Ἱερογλυφικά, καὶ ἀγλαίσματα ὅλα βέβαια, βασιλικά. ἀλλὰ τάχα σωεσάλμένα, εἰς ἓνα, ἢ δύο, ἢ τρία πρόσωπα; ὅχι ὅχι, ὑφαπλέμενα εἰς δεκατέσσαρας γενεάς.

Ἀς ἐνατάνίσωμεν τῶρα καὶ εἰς τὰ προσεχῆ καὶ ἐγγύτερα, καὶ θέλομεν θεωρήσει, μὲν θάμβος μέγα, καὶ πολλῇ ἐκπληξῇ παραδειγματικῇ πρωτότυπα ἀπὸ τῇ ἰδίαν βασιλικῇ φυλῇ ἐκφυόμενα, ἀπὸ τῇ αὐτῇ Σειρᾷ καταγόμενα, ἀπὸ τὸ αὐτὸ βασιλικὸν αἷμα ἀρδύόμενα, καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια βασιλικά κατῆκοντα κλειζόμενα. διὰ τὴν βλέ-

ποτες καθαρώς καὶ διηκριβωμένως πῶς καὶ ἡ ρίζα, καὶ οἱ κλάδοι τῷ ἄνωθεν γενεθλιακῷ δένδρῳ, εἶναι δηλωτικοὶ βασιλικῶν, καὶ σεβαστῶν προσώπων, θέλομεν πληροφορηθῇ πῶς καὶ οἱ καρποὶ αὐτῶν μετὰ τὸ βασιλικὸν δικαίωμα συμφύονται καὶ συγγενῶνται· καὶ ὥς λάμψει ἡ πάντα νικῶσα ἀλήθεια.

Τὸ προτεθὲν γενεθλιακὸν δένδρον, ὡς ὁρᾶτε, ἔχει ρίζαν, τὸν βασιλέα Ἰδδαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκ μιᾶς ἀρχῆς ἐβραβύθη ἡ δόξα, ἡ τιμὴ, τὸ κράτος καὶ ἡ βασιλεία, ἀπὸ τὸν μέγαν πατριάρχην Ἰακώβ καὶ πατέρας τε. ἔχει κλάδους (ὡς γένος χρυσόν, καὶ Θεοτίμητον!) ἔχει λέγω κλάδους τῆς δεκατέσσαρας βασιλεῖς, οἱ ὅποιοι ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ Δαβὶδ, ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, βασιλικῶς τὸν Ἰσραὴλ ἐποίμαναν. ἀπὸ αὐτῆς λοιπὸν τῆς βασιλικῆς κλάδους ἐξλιώθησαν ὁ Ἰωακείμ, καὶ ἡ Ἄννα, καὶ ἐκ τούτων τὸ ἐκλόγιον τῆς ὀγνείας, τὸ μέγα ὑποκείμενον τῶν ὀλαβειῶν μας, ἡ ἀρτίτοκος Αὐγέστα, τῆς ὁποίας τὴν ὑπέρλαμπρον γέννησιν λαμπρῶς σήμερον ἐορτάζομεν, ἐξανέτειλε. τὴν ὁποίαν εἰς τὴν διαδοχικὴν μετὰ τῆς προφητείας τὰ ὅμματα ὁ προπάτορ τῆς ἰδίας Ἰακώβ προβλέπωντας, ὅλος χαρὰ, ὅλος ἡδονή, ὅλος σκιρτῶν καὶ ἀγαλλόμενος σιωποῖ μετὰ τὸν υἱόν τε Ἰδδαν, τὸν ἐπαινεῖ, τὸν εὐχεταί, τῷ προφανερῶναι τὸ ὑπέρτατον ἀξίωμα, Ἰδδα τῷ λέγει ἡμεῖς, χαρὰ καὶ σέφανός μας, προβλέπω ἐν πνεύματι τὰς μεγάλας ὀτυχίας σου, οἶδα ὅτι οἱ ἀδελφοί σου, διὰ τὸ σεβαστὸν ἀξίωμα τῆς βασιλείας ὅπῃ φορεῖς, θέλουν δείξει εἰς ἐσὲ καθε σέβας, καὶ θέλουν προσφέρει καθε ὀφημίαν καὶ ἔπαινον· κατανοῶ τὰς ἀριτείας, τὰ Τρόπακα, τῆς Θριάμβου, καὶ τῆς Φοίνικας ὅπῃ θέλεις συγκροτήσῃ καὶ διεγείρῃ τόσον εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ἐδικόν σου, ὅσον καὶ

εἰς ἐκεῖνα τῶν διαδόχων σε, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν
 σε· βλέπω ὅτι θέλεις θησαυρίσει, ὑπὲρ χιλιά-
 δας καὶ μυριάδας θησαυρὸς· γινώσκω ὅτι θέλεις
 ἐπαυξήσῃ, ὅσον ὀρέγεται τὸ Πλάτος τῆς ἐπι-
 θυμίας σε. Ὅλα ταῦτα προορῶ καὶ σκιρτᾷ ἡ
 καρδία μου, τὰ φαντάζομαι καὶ ἀγάλλεται τὸ
 πνεῦμα μου, τὰ σοχάζομαι καὶ ὡς πατήρ σε με-
 τὰ σε συγχαίρομαι. ὅμως εἶπα, εἶπα εἶναι ἐκεῖνο
 ὅπῃ ἔχει νὰ σὲ ὑπερυψώσῃ, εἶπα τὸ ὁποῖον ὅταν
 λάβω εἰς νῦν ἐξίσταμαι, ὅταν ἀπὸ ὅλα τὰ μέ-
 ρη τὸ ζυγαστήσω ἐκπλήττομαι, καὶ ὅταν μὲ
 ἀκρίβειαν τὸ συλλογιθῶ, ὅλος θαμβὸς γίνομαι.
 Καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ σεβασμιώτατε πάτερ (λέ-
 γει ὁ υἱός τε) ποῖον εἶναι αὐτὸ ὅπῃ ὑπερνικᾷ, καὶ
 ὑπερακοντίζει πᾶσας ὅσας προηρίθμισας Ὀδαιμο-
 νίας; εἶπε, φανέρωσέ το εἰς ἐμέ; τότε μεγάλη,
 φωνῇ τὸ ὑπέρτατον ἐκεῖνο καὶ ὑπερμέγιστον χρησ-
 μολόγημα ἐξεφώνησεν. „ἐκ βλαστῆς ὑέ μου ἀνέβης,
 μὴ. „ὑέ μου ἀνέβης ἐκ βλαστῆς. ὁ Θεοφύτωτος, Θεο-
 χαρίτωτος, καὶ Θεοκόσμητος, ὑέ μου, βλαστὸς, ὅπῃ
 μέλλει νὰ βλαστήσῃ εἰς τὴν διαδοχὴν σε διὰ δό-
 ξαν ἰδιαιτάτῃ, καὶ διὰ τιμὴν ὅλης τῆς ἀνθρωπό-
 τητος, αὐτὸς θέλει σὲ ὑψώσῃ, μεγαλιώσῃ καὶ
 προβιβάσῃ εἰς τὴν πανυπερτάτην κορυφὴν τῆς
 ὄντως Ὀδοξίας. Ὅθεν δὲν παύω νὰ λέγω πολλάκις
 ὑφ' ἡδονῆς, ἐκ βλαστῆς, ἐκ βλαστῆς ὑέ μου ἀνέβης,
 ὑπερήρθης καὶ ὑπερυψώθης. Ἀλλὰ ποῖος ἄρά-
 γε εἶναι αὐτὸς ὁ τόσον πολυθρύλλυτος, καὶ πολυῦ-
 μνητος κλάδος; ποῖος; ἡ Νεογενὴς κόρη καὶ Αὐ-
 γέστα, αὕτη ὑπερύψωσε τὴν βασιλικὴν τῆς Ἰδέας
 φυλῇ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξανέτειλεν, ἀνεβίβασε
 τὰς βασιλεῖς τὰς ἐξ αὐτῆς, εἰς τὸ ἄκρον τῆς δό-
 ξης, τὰς ὁποίας ἐγνώρισε προπάτορας, καὶ τέ-
 λος πάντων ἐμεγάλυνε καὶ τὰς ἀπογόνους τῶν
 ἀνωθεν σεβαστῶν βασιλέων, τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν
 Ἀνναν,

Ἄνναν, τὰς ὁποῖας ἐκάλεσε γεννήτορας· καὶ ἀκέ-
 σατε τὸν Θεοφορέμενον Δαμασιῶν πόσον ἐνιχύει
 τὸν λόγον μὲ· „καὶ Τίκτει παῖδα ἢ σείρα Ἄννα Εἰς τὴν
 „οἷα ἔγενονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, ἔδ' αἰὲν πάλιν ἑτάσ.
 „γενήσεται. Βαβαί! Βαβαί ἐνεκὸν τῆς ὑπερβαλ-
 λῆσης δόξης τῆς ἀρετιτόκου Θεόπαιδος, ἣ ὁποῖα καὶ
 εἰς τὸ ὑπερδεδοξασμένον ἐκείνης ὑποκείμενον συζέ-
 λεται, καὶ εἰς ἅπασαν τὴν περιφανεστάτῃ γε-
 νεάντης ὑπερεκτείνεται.

Τώρα ποῖος ἀμφιβάλλει, ὅτι ἐκείνη ἡ κόρη
 ὅπῃ γεννᾶται ἀπὸ προπάτορας βασιλεῖς, τὰς
 ὁποῖας μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθῃ ἐξ αὐτῶν, καὶ ὑπερεδό-
 ξασιν, ἐκείνη ὅπῃ ἀποτίκτεται ἀπὸ ἀπογόνους
 βασιλέων, τὰς ὁποῖας μὲ τὸ νὰ ἔλαβε τὸ εἶναι
 παρ' αὐτῶν καὶ ὑπερεφάιδρευε, ποῖος λέγω ἀμ-
 φιβάλλει ὅτι γεννᾶται βασίλισσα ὑπερτάτῃ ἀπὸ
 τῆς φύσιν; ἐγὼ χωρὶς ἀμφιβολίαν, χωρὶς διαγ-
 μόν, καὶ ὅλος πεπληροφορημένος, καὶ μὲ τὸν λό-
 γον τὸ ὁμολογῶ, καὶ μὲ σκιετῶντα κάλαμον τὸ
 ὑπογράφω. Ζητεῖτε τὸ αἴτιον οἱ Φελέορτοι; ἀκέ-
 σατέ το μετὰ περιχαρείας. διατὶ ἰξόω πῶς ὅταν
 ἡ ῥίζα εἶναι βασιλική, ἐπίσης καὶ οἱ κλάδοι καὶ οἱ
 καρποὶ βασιλικοὶ ὑπάρχουσιν. ὅταν ἡ ἄρσεν καὶ
 ὁ σπόρος εἶναι δεσποτικός, καὶ τὸ γέννημα δεσποτι-
 κὸν λέγεται. ὅταν δηλαδή, οἱ πρόπαπποι, καὶ
 πάπποι εἶναι βασιλεῖς, καὶ οἱ ἀπόγονοι, βασι-
 λέων ὀψίγονοι· καὶ τὸ τέκνον αὐτῶν, τὸ αὐτὸ δι-
 καίωμα ἐκ τῆς φύσεως καταπληστῆ. διατὶ ἀπὸ
 τῆς αὐτῆς φυλῆς, καὶ διαδοχῆς, καὶ ἀπὸ τὸ αὐ-
 τὸ βασιλικὸν αἷμα γεννᾶται, κατέρχεται, καὶ ἀρ-
 δαύεται. καὶ ὅχι τὸ δίκαιον μόνον μὲ βιάζει τοιο-
 τοτρόπως νὰ συμπεραίνω, ἀλλὰ καὶ τὸ πρέπον
 πολλῶ μάλλον μὲ καταναγκάζει, ἔτω νὰ ἀποφαί-
 νωμαι. διατὶ ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ βασίλισσα ὑπερ-
 τάτῃ ἀπὸ τῆς φύσιν, ἐκείνη ὅπῃ ἔμελλε νὰ ἀνοί-
 ξῃ ὡς μέγα βασίλειον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ

τὸ βασιλαῖον ἰωέωζεν· ἔπρεπε γὰρ ἀνατεῖλῃ ἀπὸ
 γυνεᾶν κεκοσμημένῳ μὲν μεγάλῳ δόξαν, ἡ Θεό-
 παις Μαριάμ ὅπῃ ἐγεννήθη διὰ τὴν τιμήσῃ ὅλον τὸ
 ἄδαμιά· γένος· ἦτον ἀναγκαῖον γὰρ λάμψῃ ἀπὸ
 βασιλεῖς ἐκείνη ὅπῃ κατ' ἐξάίρετον καὶ ἀκοινώνητον
 ὑπεροχῇ γὰρ γένῃ νύμφῃ Θεόνυμφος ἐκείνης τῆς
 προαιωνίᾳ παντάντακτος, πρὸ χρόνων αἰωνίων, διὰ
 τὴν καθαρότητά της ἐπροωρίσθη.

Τί εἶπα! καθαρότητα; ὄχι, ὄχι ὀλίγον εἶπα,
 ἀμείβω ἰδέαν, ὑπερέκχυσις ἀγαθότητος, πέλα-
 γος ἀγνότητος, θάλασσα καθαρότητος, ὠκεανὸς
 ἀγιότητος ἡ καθαρότης τῆς παρθένου καὶ εἶναι, καὶ
 πιστεύεται. καὶ θεωρήσατε παρακαλῶ τὴν χα-
 ρακτηριστικὴν εἰκόνα τῆς ἰδίας, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν
 Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν ὁ συγγραφεὺς καὶ Θεατὴς τῶν
 ἁγίων ὀπλισίων, μὲ πόσον ἀνεξάλειπτα χρώ-
 ματα ἐχρωματέργησε, καὶ ἐνώπιον τῆς θρόνου, (τί
 „χρυσουργέστατα λόγια!) Θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοίως
 „Κρυσάλλω ἢ Ἱρις κύκλωθεν τῆς θρόνου. Θάλασ-
 σα, Φιλέορτον σύστημα, πλῆθος ὑδάτων ἐρμινεύε-
 ται· ὑαλίνη, ρείθρων εἰλικρινεστάτων ὀντότητα δη-
 λοποιεῖ· ὁμοίως μὲ Κρύσταλλον, ἄλλῳ ὑπεροχῇ κα-
 θαρότητος ἐμφανίζει. καὶ Ἱρις ἡλιόμορφος καὶ
 πολυχρώματος, περίσσειαν καὶ πλημμύραν ὡραιό-
 τητος χαρακτηρίζει, κύκλωθεν τῆς θρόνου, καὶ
 πλησίον τῆς θρόνου τῆς μογαλωσιῶς, ὑπερανωκι-
 σμένῳ, ὑπερέξοχον, καὶ ὑπερανέφικτον λαμπρό-
 τητα διατρανοῖ. τύποι, ἀπεικασία, καὶ χρωμα-
 τεργία αὐταί, τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἐξόναν, κατὰ-
 ληψιν, καὶ χωρὶς ὅρια καθαρότητος, τῆς ἀειπαρ-
 θένου Θεόπαιδος· τῆς ὁποίας ἡ ἀχραντότης ὁλό-
 γυρα εἰς τὸν θεῖκον θρόνον, ὑπεράνω πάσης ἄλλης
 θεοτερπῆς ἀγαθότητος ὑπερνίδεσται· καὶ εἰς τῆς
 ὁποίας τὴν ἀπρόσιτον ὑπεραγιότητα, ἔχοντας
 ἔφατιν, δι' ὁλάβειαν, διὰ ἀγιασμόν, διὰ σωτη-
 ρίαν μᾶλλον, ἐγὼ ὁ ἀναγνος, ἔμμυσος καὶ ἐξῆυπωμένος

καὶ πλησιάσω δι' ἐγκωμίων, ὅσον εἶναι δυνατὸν· φο-
βῆμαι μὲν ἀκέσω ἀπὸ τινὲς ἀκατάφλεκτον Βάτον,
ὥς ποτε ἐκεῖνος ὁ Μωϋσῆς ὁ μέγας, Ἰερεμία, Ἰε-
ρεμία, μὴ ἐγγίσῃς ὧδε· διὰ ποίαν αἰτίαν κυρία
δέσποινα, πάντιμον κάρα; διατὶ ὧδε ὕψος δυσα-
νάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς, ὧδε βάθος δυ-
σεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. διὰ τῆτο
ἀπομακρόθεν ἀνδρανίζω εἰς τὰς ἀρχαῖς καὶ τὰς
πηγὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ τοιαύτη καὶ τοσαύτη
καθαρότης ἀνέβλυσεν· ἀπομακρόθεν ξανοίγω
τὰς θεοποιεῖς ὁδοὺς τῆς κατ' ἀρετὴν ζωῆς, τὰς
ὁποίας ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀγαλλομένοις ποσὶν ὠθεύ-
σε· πόρρωθεν ἐπισκοπῶ τινὲς μεγαλοψυχίαν,
τινὲς ὁποίαν ἀκόμι ἀκόμι μὲ τὸ μητρικὸν γλυκύτα-
τον γάλα εἰς τὸ σῶμα, εἰς τὸ νὰ ἀπετάξῃ εἰς τὰ
ἅγια τῶν ἁγίων ἐκέκτητο· δὲν ἀπλομαί τῷ νῦν
τὰς μελέτας, τὰς θεωρίας, τὰς ἀναβάσεις καὶ
τὰς ὑψώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπὲρ τὰ Σεραφίμ,
μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν ὑπεράγιον τόπον ἐνδιατρίβουσα,
ὁσημέραι, καὶ ὥραι ὑπερυψώνετο· δὲν προφέρω
μὲ τινὲς γλῶττιαν τῆς πνευματικῆς τῆς ἀγνίας θη-
σαυρὸς, ὅπῃ ἐκεῖ μέσα, καὶ ἔξω ἀπὸ ἐκεῖ, πάν-
τοτε καὶ αἰεὶ, πανάγως, οἰκεία σπουδὴ καὶ προαι-
ρέσει εἰς τὸ θεοτερπὲς ἐδικόν τῆς Ἡρωϊκὸν ὑποκεί-
μενον ἐπεσιώαζε. δὲν ἀνοίγω τὸ σῶμα μὲ, ἔτε εἰς
τὰς κεκρυμμένας αὐτῆς ἀρετὰς, διὰ τὸ ἀνεκλά-
λητον, ἔτε εἰς τὰς φανεράς, διὰ τὸ ὑπερβάλλον.
„διατὶ ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, ἔτω καὶ τὸ φῶς αὐ-
τῆς, καθὼς δηλαδὴ αἱ μουσικαὶ πράξεις τῆς θεό-
παιδος εἶναι δυσνόηταις, διὰ τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν, τοις-
τοτρόπως καὶ αἱ φανεραὶ εἶναι δυσκολόφθασταις
διὰ τὸ ὑπὲρ ποσότητα.

Ψαλμ.
ρλθ.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγλαίσματα, κοσμήματα,
κατορθώματα καὶ ἡρωϊκὰ ἔργα τῆς ὑπεραγιοτά-
της Νεάνιδος ἀφίσταμαι, ἀπομακρύνωμαι, συζέλο-
μαι, δὲν τὰ ἐπιχειρίζομαι· καὶ μετὰ πάσης αἰδῆς
καὶ

καὶ ἀλαβείας ἐγγίζω εἰς τὸτο μόνον τὸ ἄκρον ἁ-
 τον, τὸ ὅποιον ἢ ἡ ἐράνιος ἢ ἡ ἐπίγειος ἐκκλησιασι-
 κὴ ἱεραρχία ὑπερεκθειάζει, ὅπῃ εἶναι ποῖον; ὅτι
 δηλαδὴ ὅλας τὰς χρυσᾶς καὶ θεοτερπεῖς τῆς
 ὑπερεξηρημένης καὶ παναγιωτάτης ζωῆς τῆς σιγ-
 μᾶς ἐφύλαττε, (θαῦμα ἀκῶσαι.) ἐφύλαττε τὸ ὑπέρ-
 ραγνον καὶ ὑπεράνωτον, τόσον εἰς τὸ πνεῦμα,
 ὅσον καὶ εἰς τὸ σῶμα, τόσον εἰς τὰς σωματικὰς
 αἰσθήσεις, ὅσον καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς δυνάμεις·
 καὶ τόσον ὑπερπληρέζατα, ὥστε ὅπῃ διὰ αὐτῶν
 τῶν κατὰ προαίρεσιν ἀναμαρτησίαν, χρυσαυγίαν
 τῶν ἡρώισμῶν, καὶ φεγγοβολίαν τῶν λογισμῶν,
 ὡς τῷ θαύματος! ὑπερέβη, καὶ ὑπερηκόντισεν ἀπεί-
 ροις διασῆμασι πάντας ἐκείνους ὅπῃ εἰς τὸ ὕψος
 τῶν ἀρετῶν διέπρεψαν, περισσότερον πάντων εἰς
 τῶν ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως λατρευομένῳ αὐτο-
 καθαρότητα καὶ αὐτοαγιότητα πλησιάζασα. καὶ
 διὰ τῶν λόγων, ὅχι ἅπαξ, ὅχι δις, ἀλλὰ
 πολλάκις εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων ὁ ἐπεράνιος

Κεφ. δ'. νυμφίος, πλησίον αὐτῶν ἐκάλεσεν, „ἰδὲ εἰ καλὴ ἡ
 Κεφ. ε'. „πλησίον μὲ, ἰδὲ εἰ καλὴ· καὶ πάλιν ὅλη καλὴ ἡ
 „πλησίον μὲ. καὶ αὖθις, καλὴ ἡ πλησίον μὲ ὡς
 „Ἀδοκία, ὡραία ὡς Ἰερουσαλήμ, θάμβος ὡς
 „τεταγμένη.

Καὶ αἱ καταλάβωμεν ἐκ κραπέδου, τὸ πᾶν
 ὕφασμα. ἡ κυρίως Παρθενία, ἀπὸ τὸν ἐρανο-
 φάντορα μέγαν Βασίλειον, περιγράφεται μίαν
 ἀρυχωροτάτην καθαρότην, ἡ ὁποία δὲν συζέλεται
 εἰς μοναχὸν τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀπλώνεται ἔτι προσέ-
 τι, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ διάνοιαν, φυλάττεισθαι
 καὶ τὸν ἔξω, καὶ ἔσω ἄνθρωπον, κατὰ πάντα
 καθαρώτατον καὶ ἀπαθείσατον. ταύτῃ συγχω-
 ρήσατέ μοι Παρθένοι, ὅσιοι, μονασαί, μιγάδες, λο-
 γαῖδες, ἡρώες τῶν ἀρετῶν, συγχωρήσατέ μοι τῶν
 ἐλπίσιν ἀπαξάπαντες τῆς ἐνθουσιασμοῦ, καὶ
 ἐν ἀγῶσιν Ἐκκλησίας οἱ ἅγιοι· ταύτῃ, ταύτῃ,
 κατὰ

κατὰ τὰ δύο αὐτῆς εἶδη, τὸ νοερὸν, καὶ σωματι-
κόν, κατὰ τὸν νῦν, καὶ κατὰ τὸν χῆν, ἐν τῷ με-
τὰ σώματος βίῳ, ἑδεῖς ὑμῶν, ἑδεῖς εἰς τὸ ἀκριβὲς
διετήρησε· παρὰ μόνῃ μονωτάτῃ ἢ τῆς παρθενίας
πηγῇ, ἢ ἀγνῇ περισερᾷ, ἢ θεόποις Μαριάμ.
„ὅθεν καὶ ἀσματολογήθη, μία ἐστὶ περισερὰ με τε. Κεφ. 5.
„λεία με, μία ἐστὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς, ἐκλεκτὴ τῇ
„τεκῆσθι αὐτῷ. διὰ τῆτο καὶ εἰς αὐτῷ μόνῳ
δίδοται τὸ ὑπεραμόλυτον, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι, κα-
τὰ τῆτο τὸ μέρος, περὶ παρὰ λυδίων ἄρμα, μα-
κρόθεν δηλαδὴ αὐτῇ ἀκολοῦσιν. διατὶ τῷ κατὰ
ψυχῇ παρθενίαν, τῷ κατὰ διάνοιαν λέγω κα-
θαρότητα, ἑδεῖς αὐτῶν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς
ἐδικῆς τε ζωῆς καὶ κατωρθώσῃ ἐδιωθήθη. ἀλλὰ ἄλ-
λοτε νῦν ἀγίε, ἄλλοτε νῦν Χριστῷ, καὶ ἄλλοτε νῦν
ἀνθρώπῳ ἐκέκλωτο· ἄλλοτε ἐν ἀπαθείᾳ, καὶ
ἄλλοτε ἐν ἐμπαθείᾳ ἢ διάνοια αὐτῶν ἐρέμβετο· ἄλ-
λοτε ἐν γαλιλῳῃ, καὶ ἄλλοτε ἐν τρικυμῇ δρίσκε-
το· ἄλλοτε Ἑλάνῃ εἰς τὸ παντέφορον ὄμμα, καὶ
ἄλλοτε Ἑκάβῃ ἢ ψυχῇ αὐτῶν ἐφαίνετο. καὶ διὰ
ποῖον δίκαιον; διατὶ πηλὸς πηλῷ ὁρέγεται. καὶ
διατὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ τοῖστον προτέρημα. ὅθεν καὶ ὁ Συγγρα-
ἀπαξάπαντες οἱ ἅγιοι με τὸν τῆς θεολογίας ἀκρό- φους τῆς
τατον νῦν, τὸν ἐξ ἐπαγγελίας γεννηθέντα, καὶ Κλίμακος.
εἰς τὰς κορυφαίας τῶν ἀρετῶν φθάσαντα Ναζιαν-
ζινόν, ἐξομολογέμενοι παρρησία, φθέγγοντα.
παρθένος εἰμὶ τῷ σώματι, τῇ δὲ ψυχῇ ἑσάφα οἶ- εἰς τὰ
δα· διατὶ οἰκουμενικὴ πατριαρχία; διατί; „ἀπείλα Ἐπη.
„γὰρ ἐ τῶν πολλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίστων εἰς τὸν μέ-
„ὁ μῶμος, ὡς μόνον ἂν εἶναι τῷ Θεῷ, τὸ παντε- γαν βασ.
„λῶς ἀπείλατον, καὶ ἀνάλωτον πάθει.

Καὶ μετὰ Θεὸν τίς ἄράγε αὐτὸ, ὡς ὑπέρ-
λαμπρον χιτῶνα ἀνεδύθη; μόνον μονώτατον τὸ
ρόδον τὸ ἀμάραντον, ἢ κλίμαξ τῷ Ἰακὰβ ἢ με-
τάρσιος, τῷ Ἀββακὺμ τὸ ἔρος τὸ κατάσκιον, ἢ
ὑπεραμόλυτος δέσποινα, καὶ κυρία, ἢ ὅποια ὧ ζέ-
νον

νον ἄκρομα, ἡ ὁποία διεφύλαξε, καθὼς τὴν τῆς σαρκὸς εἰς τὸ ἄκρον καθαρότητα, ἔτω καὶ τὴν κατὰ διάνοιαν εἰς τὸ ὑπερέλειον παρθενίαν.

Καὶ ποῖος μᾶς βεβαιώνει; ποῖος; ὁ ἴδιος Θεὸς ὁ ἀψύχαστος μὲ τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων καθεύδων πληροφ. δ' ὅν ἐν πληροφ. δ' ὅλη καλὴ ἡ πλησίον με, καὶ μῶμος ἐκ ἑσιν ἐν σοί· ὅλη, ὅλη καὶ σώματι, καὶ πνέματι, καὶ καρδίᾳ, καὶ διανοίᾳ. τῶρα πῶς νὰ μὴ ἐκφωνήσω μὲ ὅλῳ τὴν ἀλήθειαν, πῶς νὰ μὴ βεβαιώσω μὲ ὅλῳ τὴν μεταφυσικὴν βεβαιότητα, πῶς νὰ μὴ συμπεράνω χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν καὶ δισταγμὸν, πῶς αὕτη μόνη ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ, προσέδραμε καὶ προσήγγισεν εἰς τὴν ἀπειρον καὶ ἀκτιστον τῆς αὐτοκραταντότητος ἀμφιτρίτῳ, καὶ παρέστη ἐκ δεξιῶν τῷ Θεῷ, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς καθαρότητος, τὸ ὁποῖον πρὸ ἐμῶ καὶ ὁ προπάτωρ αὐτῆς Δαβὶδ, ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ ἐμελώθησε, καὶ παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, τερετίζοντας; Ὡς τῷ θαύματός, τὴν ὑψωσίς! τὴν ἀνάβασίς! τὴν ὑπεροχὴν εἶναι ἐτέτη! ὑπεροχὴ ὅπως μὲ ἀνοίγει τὰ ὄμματα τῷ νοῷ νὰ θεωρήσω καὶ ἄλλο ὑπερβάλλον τῆς αὐτῆς, καὶ νὰ προθέσω ὅτι τὸ πάμμεγα ὑποκείμενον τῶν βλαβεῶν μας, ὅχι μόνον ὑπερήρθη καὶ κέδρων καὶ λιβάνων, δηλαδὴ καὶ τῶν ἐν παρθενίᾳ καὶ ἀγνίᾳ διαλαμψάντων ἀγίων, ἀλλ' ἐπὶ τέτοις ὑπερύψωται, κατὰ ταύτῃ, καὶ βενῶν καὶ ὀρίων αἰωνίων, τῶν Σεραφίμ λέγω καὶ Χερουβίμ. καὶ διὰ τελείαν ἐδικλῶ μας πληροφ. δ' ὅς θεωρήσωμεν τὴν ἀλήθειαν λάμπουσαν Ἡλὶς τηλανγέστερον.

Ἀπορῶσιν οἱ ὄντως Θεολόγοι, καὶ πατέρες τῆς αἰγίας ἐκκλησίας. διατὶ τὸ μέγα καὶ ὑπερμέγιστον ἔργον τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, δυν τὸ ἐπεχειρήθη ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ Σεραφίμ, ἢ Χερουβίμ, ἀλλ' ἔκαμε χρεῖα ὁ εἰς τῆς Τριᾶδος νὰ σαρκωθῇ

διὰ

διὰ νὰ τὸ τελειώσῃ· καὶ ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι μὲ τὸ
νὰ ἦτον ἡ ἀμαρτία τῷ Ἀδὰμ ἀπειρος, ἐχρειάζετο
μία ἀπειρος δύναμις, νὰ κοινωνήσῃ σαρκὸς καὶ αἵ-
ματος, διὰ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ. καὶ ἐπειδὴ ἡ τέτοια
ἀπειροδυναμία δὲν δίδεται παρὰ μόνον τῷ Θεῷ, διὰ
ταύτην τὴν αἰτίαν ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. ἄλλοι
δοξάζουσιν, ὅτι ἐνλωθρώπησαν ὁ υἱὸς τῷ Θεῷ, διὰ
νὰ ἀπομείνῃ αὐτῷ, σὺν τῷ πατρὶ, καὶ τῷ πνέ-
ματι ἢ λατρεία, καὶ καθὼς δημιουργός, καὶ καθὼς
λυτρωτής, καὶ νὰ μὴ ἐγνωρίζῃ ἡ κτισθεῖσα καὶ
ἀναγεννηθεῖσα φύσις, ἄλλον ποιητὴν, καὶ ἕτερον
σωτῆρα. Ἄλλοι τέλος πάντων ἀποφαίνονται ἀν-
τάμα μὲ τὸν πολυμαθέστατον Σωέσιον εἰς τὰς
Ἐπιστολάς, ὅτι δὲν ἐσαρκώθη (σημειώσατε παρα-
καλῶ) δὲν ἐσαρκώθη εἷς ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, ἢ
Χερουβίμ. διατὶ ἦτον ἀδύνατον, ἐκεῖνο τὸ κατ'
ὑπόθεσιν ἐνανθρωπήσαν Σεραφίμ, ἢ Χερουβίμ, πε-
ρικείμενον τὸ γεῶδες σκλῆρος εἰς διάστημα τριῶν καὶ
τριάκοντα χρόνων, ἦτον ἀδύνατον νὰ φυλάξῃ τὸ
παντελῶς ἀπλῆστον, καὶ ἀνάλωτον πάθειν. ἀδύ-
νατον λέγουσιν οἱ προειρημένοι διδάσκαλοι· ἀλλὰ
τῷτο τὸ ἀδύνατον ἐπιχορηγεῖ δύναμιν εἰς τὴν ἀδύ-
ναμίαν μὲ, εἰς τῷτον τὸν τρόπον νὰ συλλογιώμῃ.

Ἀνίσως εἰς εἷς Σεραφίμ, ἢ Χερουβίμ, τὸ
ὁποῖον ὑποθετικῶς νὰ ἐνδυθῇ τὸ πάχος τῆς ἐν-
θροπότητος, καὶ νὰ τὸ φορέσῃ χρόνος τρεῖς καὶ
τριάκοντα, κατὰ τὴν ὁρθὴν, καὶ ἀπλῆστον διδα-
σκαλίαν τῶν φιλαλήθων διδασκάλων, τὸ ἀναμάρ-
τητον εἶναι ἀδύνατον, εἰς ἄλλο κανένα κτιστὸν
ὑποκείμενον πῶς νὰ γένη δυνατὸν; ἀνίσως τὸ Σε-
ραφίμ ἀπὸ τὰ ἐξαπλέρυγα, καὶ τὸ Χερουβίμ ἀπὸ
τὰ πολύορματα· ἐκεῖνο κατὰ τὸν Ἀρεοπαγείτῃν,
ἔχει ἀφ'αυτοῦ τὴν σοφίαν· τῷτο πᾶσαν τὴν φλο-
γοδεσάτῃν θεοφιλίαν· καὶ τὸ εἷς, καὶ τὸ ἕτερον,
ὑποδέχονται πρῶτως καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὸν Φωτὸν
πᾶροχον Θεὸν τὰς φωτισμὰς· καὶ μεταδίδαν δό-

τέρως, καὶ ἐμμέσως εἰς τὰς ἄλλας Ἱεραρχίας τὰς
 θείας ἐπιπνοίας· εἰς ἐκεῖνα εἶναι ὑπὲρ διώαμιν,
 τὸ πᾶντελῶς ἀπλαιοῦν, εἰς ποῖον ἄλλο δημιέργημα,
 τὰς δευκατίνες χιτῶνας ἀνδεδυμένον, θέλει γνῆ
 κατὰ διώαμιν; καὶ ἂν ὄρεθῃ εἶνα τέτοιον ποιή-
 μα, ὅπῃ γὰρ τὸ ἐφύλαξεν, ὅχι μοναχὰ χρόνους
 τρεῖς καὶ τριάκοντα, ἀλλ' ἐνιαυτὸς ὀλοκλήρης ἐξή-
 κοντα, ὑπερέχει ἐκεῖνα, ἢ ὅχι; τὰ ὑπερακοντίζει
 βέβαια, τὰ ὑπερνικᾷ χωρὶς ἀναλογίαν, καὶ σύγκρισιν.
 καὶ ἀνίσως περιπλέον εἶναι καὶ ἀπὸ τινὶ φύσιν τινὶ
 ἀθροεζέραν, τινὶ γυναικεῖαν, πόσον περισσότερον
 ἐπαύξεταί ἢ ἐκείνης ὑπεροχῇ; τόσον ὅπῃ ὑπερεκ-
 πλήττει, καὶ ὑπερέχει πᾶσαν ἐννοίαν.

Ἀλλὰ ἤθελον εἰπῇ τινὰς, μία τοιαύτη καὶ το-
 σαύτη γυνή, ἐφάνη εἰς τὸν ἔρανόν· ναὶ, καὶ
 „σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ ἔρανῳ, γυνή περιβε-
 „βλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ Σελλιώη ὑποκάτω τῶν
 „ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς σέ-
 „φανος ἀσέρων δώδεκα. ἀλλὰ τάχα παρομοία
 μὲ ἐκείνῃ ἐπάτησε ποτὲ τινὶ γυνῇ; ὤφθη ἐν σαρ-
 κί; ἐφάνη ἐν ἀνθρώποις; τινὶ εὗρηκε τινὰς; ἀλλὰ
 γυναικᾶ ἀνδρείαν τίς ὄρεθῃ; τινὶ εὗρηκε, φι-
 λέρτονον σύστημα, τινὶ εὗρηκεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν
 ὁποῖον αὐτὴ, κατὰ τινὶ φράσιν τῷ Ἀρχαγγέλῳ
 „Γαβριὴλ εὗρηκε χάριν. „μὴ φοβῶ Μαριάμ, εὗρες
 „γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. τινὶ εὗρηκεν ἐκεῖνος,
 τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ ὑμνογράφος τῆς Θεόπαιδος,
 εἰς τῷτον τὸν τρόπον μελωδῶν, εὗρες γὰρ χάριν
 ἐνώπιον Κυρίου, ἵν' εὗρεν ἐδέετοτε ἄλλη τις πάντα-
 γνε. τινὶ εὗρηκε τὸ ἀγαλλίαμά μᾶ, ὁ Θεὸς, ὁ
 σωτὴρ μᾶ. ὁ ὁποῖος καὶ τῷ λόγῳ τῆς ἰδίας προ-
 γνώσεως, καὶ προτῶ νὰ πατήσῃ ἐκείνη τινὶ γυνῇ,
 μὲ φαινότατα χρώματα τινὶ σεβαστῇ εἰκόνατις
 εἰς τὸ πλάτος τῷ ἔρανῳ ἐζωγράφισε. καὶ ἡ γυνὴ
 ἢ ὁποῖα πρότερον ὤφθη εἰς τὸν ἔρανόν, κατὰ τινὶ
 εἰκόνα, ἐφάνη ἔπειτα εἰς τινὶ γυνῇ, κατὰ τὸ πρω-
 τότυ-

τότυπον. καὶ ὅσον διαφέρει τὸ πρωτότυπον ἀπὸ
τῆς εἰκόνα, τόσον διαφέρει αὐτὴ, ἀπὸ ἐκείνου.
τὶ ὑπεραντιάνειρα! τὶ ὑπεράγγελος! τὶ ὑπερα-
ξιάγατος γυνή! γυνὴ ἡ ὁποία κἀθήται ἀντὶ
Βασίλισσα, ἡ ὁποία μόνη μονωτάτη, θαυμαστοῖς
ναὶ, ἀλλ' ἀληθέσι τρόποις, ἐσάθη ἡτὶ φύσεως,
καὶ ἦρε νικητικὰ βραβεῖα κατ' αὐτῆς. ἐπειδὴ αὐ-
τὴ προτὶ νὰ ἐγνωρίσῃ τῇ φύσιν, ἐφθασεν εἰς τὸ
ὑπὲρ φύσιν, καὶ προτὶ νὰ ἐξυπνήσῃ τὰ πάθη,
ἐφθασεν εἰς τὸν ἀκρότατον βαθμὸν τῆς ἀπαθείας.

Ὅθεν μὲ κοινῶς ψῆφον τῆς ἐκκλησίας, ἥτις
ἔτε ἀπατᾷ, ἔτε ἀπατάται, ἀποφαίνομαι, ὅτι
εἰς ὅλγες τῆς ἐξήκοντα χρόνους τῆς ὑπεραγνοιάτης
αὐτῆς ζωῆς διετήρησεν, ὡς τὸ θαύματος, καὶ ὡς
κόρην ὀφθαλμοῦ διεφύλαξε, τὸ παντελὲς ἀπλαι-
σον. καὶ διὰ τῆτον τὸν λόγον, καὶ μὲ ὅλα τὰ
φωτοπάροχα κτίσματα συγκαταβατικῶς παρα-
βάλεται. ὁρθρος λέγεται, καλὴ ὡς ἡ Σελιώη
κηρύττεται, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος ἐκθειάζεται,
καὶ κύκλωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, οἱ ἀσέρες πε-
ριτίθενται. τὰ ὁποῖα ὅλα ὁμῶς, αὐτῆτον καὶ μό-
νον διατρانῶσιν, ὅτι ἡ ὑπεραιπάρθενος μᾶλλον
ἀγίων, καὶ ἀγγέλων εἰς τὸ ἀκτιστὸν κάλλος τῆς θεό-
τητος μιμητικῶς ἀνῆλθε, καὶ ἀναβέβηκε, φυλά-
ξασα τὸ ὑπεράγιον εἰς τὰς ἀνοίας, ὁμιλίας, καὶ
ἐργασίας. τὸ ὁποῖον εἰς κάθε ἀλλῇ κτιστῇ φύσιν
σάρκα ἐνδεδυμένη, καὶ μὲ τῇ αὐτεξέστιον διώα-
μιν πεπλεγτισμένη, τῶν ἀδυνατῶν ἀδυνατώτα-
τον, ἀπὸ σοφωτάτης διδασκαλίας ὀλίγον προτή-
τερα, καθὼς ἠκέσατε, ἐμαρτυρήθη.

Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπεράνθρωπον, καὶ ὑπεράγγελον
ὑπερθαύμαστον, καὶ μέγιστον κατόρθωμα, πότε τάχα
ἐκατέρωθωσεν; ἀκέσατε ἀλλὰ μετὰ θάμβους, ἀλλὰ
μετ' ἐκπλήξεως. ὅταν ἡ θεόπαις Μαριὰμ μὲ ὅλῃ
τῇ βασιλικῇ ὀργάνειαν, καὶ δόξαν εἰς τὸν κόσμον
τῆτον διὰ γεννήσεως εἰσελήλυθε· τότε ὅλη ἡ ὑφή-
λιος,

Ἄσμα 5.

Ἀποκ.
ιβ'.

λιος, ἐξηρημνίων ὀλίγων τινῶν ἰσραηλιτῶν, ἦτον μία
 ἄσωτία, ἀπώλεια, ἀσέλγεια, ῥυπαρία, καὶ διὰ τὰ εἰ-
 πῶν σφύτομα, αὐτόχρημα μολυσμός· καὶ αὐτὴ ἐν τῷ
 κόσμῳ, ὅλη καλὴ, ὅλη ἁμώμος, καὶ ἁμόλιωτος·
 καὶ ὅτε ὁ κόσμος εἰς τὸν πυθμῆνα, καὶ βάθος τῆς
 μοχθηρίας παναθλίως κατωλίωθη, τότε αὐτὴ
 εἰς τὴν ὑπερτάτῃ ἀκρώρειαν τῆς ἀγιότητος πα-
 νδαιμόνως ἀναβέβηκε, χωρὶς ναὶ ἀπεράσῃ πώ-
 ποτε ἀπὸ τῆς καθαρωτάτῃ αὐτῆς διάνοιαν, εἰδὲ
 καὶ ἐνθύμιόν τι κοσμικόν· χωρὶς ναὶ διαβῇ ποτὲ
 ἀπὸ τῆς ὑπεραγιωτάτῃ αὐτῆς ψυχῇ, εἰδὲ καὶ
 ψιλὸς λογισμὸς ἔμμυσος, εἰδὲ καὶ διαβατική ἐνυ-
 λος φαντασία ἐφέσεως· τὸ ὅποιον προτέρημα ὁ
 θίσιος τῶν Θεολόγων δὲν τὸ δίδει εἰς τὸ μερικόν,
 ἀλλὰ εἰς τὸ ἄκρον ἀγαθόν, τὸν Θεὸν δηλαδὴ· ὁ
 ὅποιος εἶναι ἀναλλοίωτος· διατὶ πάντελειος, διατὶ
 ἀπειρος, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας ὁ αὐτός.

Ὄθεν ὁ Θεοφορέμενος Δαμασκίως, καὶ θερ-
 μότατος ὑμνολόγος τῆς ὑπεραμώμης Θεόπαιδος,
 βλέπωντάς το ἀπὸ αὐτῆς ὑπεραγίως πεπληρωμέ-
 νον, καὶ ὡς βαθυς, εὐθεὺς, καὶ θεολογικώτατος ἐπι-
 σάμενος, ὅτι εἴα τέτοιον προσόν, καὶ ἐξαίρετον
 ἰδίωμα εἶναι τῷ ἄκρῳ τῶν ὀρεκτῶν, τῷ Θεῷ τῷ
 ἀπειροτελεῖ, καὶ φοβέμενος μήπως τινὲς τῇ νο-
 μίσῃ ἐτέρας ὑπερτέρας φύσεως, καὶ ἔχῃ τῆς
 ἡμετέρας τῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἀποδειλιάζων μή-
 πως προσφέρῃ εἰς αὐτὴν λατρείαν, καὶ ὅχι ὑπερ-
 δουλικῶς προσκυώσιν, κατὰ τῇ ἐκκλησιαστικῇ νο-
 μοθεσίᾳ, πετῶντι καλᾶμα, ἐπρόωθυσεν εἰς τὰς
 ὑμνους τῆς αὐτῆς, χαῖρε θυγάτηρ Ἀδὰμ τῷ φθα-
 ρέντος, ὡσὰν ναὶ ἔλεγε, τῷ τοῦ θαιῦμα τῆς κα-
 θαρότητας, τὸ τέρας τῆς ἀγιότητος, τὸ πλήρω-
 μα τῆς κατ' ἀρετὴν τελειότητος, τὸ ὅποιον ὅσα
 πλῆτεϊ ὁ Θεὸς ἐκ φύσεως, ἐκατέρωθωσαν ὑπὲρ πᾶν
 λογικὸν κλισμα ἐκ προαιρέσεως, τῷ τοῦ εἶναι ἄλ-
 λης φύσεως, ἔχι, ὅχι, αἰρέτωσαν οἱ προαδαμίται,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ ὑπάρχει τῆς ἡμετέρας, τῆς βροτείας, τῆς ἀνθρωπίνης, θυγάτηρ ἀπόγονος τῆ Ἀδὰμ τῆ φθαρνύτος, τῆ πεπλωκότος.

Καὶ ἀπὸ ἐδῶ, ὦ Θεὲ τῶν θαυμασιῶν, πόσον ὑπερθαύμαστα μισθὰ ἐξωραΐζῃσι τῷ ὑπερακηλίδω-
τον Θεόπαιδα! ἐξάπαντως ἄφρασα, ἀνδιήγητα,
καὶ ἀνεξιχνίασα. ἕνεκεν τίνος; διατὶ ὄντας αὐ-
τὴν ῥάβδος ἐκ τῆς εἵζης τῆ Ἀδὰμ προαχθεῖσα,
καὶ ἄχρι καὶ τῆς ποιότητος ἐκείνης, κατὰ τῆς
πατέρας, μετέχουσα, νὰ ἐκβλασῇ ὅλα τὰ αἰ-
θαλῆ, καὶ ἀμάραντα ἄνθη τῆς καθαρότητος, νὰ
ζωογονήσῃ ὅλως τῆς ὠραιότητος, ἀγλαομόρφου,
καὶ γλυκυτάτης καρπῆς τῆς παναγιωτάτης τε-
λειότητος, τῆτο εἶναι ὅσας μέγας ἀμίμητος, ἀκοι-
νώνητος, καὶ ἰδιαίτατος Ἡρωϊσμός τῆς ἀναμαρτή-
της Νεάνιδος· τῆτο ἐπιχορηγεῖ ἄπειρον καλλονίῳ εἰς
τὰς προκοπὰς της· παρασάει ὑπερεπίτασιν ἀγῶ-
νων τῆς σεβαστῆς Αὐγῆς, πολυῦμνητον σπιδίῳ
ταύτης τῆς ὄντως Ἡρώδους, ἄκραν προσήλωσιν,
ἐνατάνισιν, καὶ ἀφιέρωσιν ὀλικῶ, εἰς πάντα τὰ
ὑπὲρ ἄνθρωπον καθήκοντα, εἰς ὅλας τὰς ὀλοφώ-
τους ἐνεργείας, εἰς πᾶσας τὰς πληρεστάτας ἡμέρας
τῆς Θεοτέρπης Θεοφιλῆς, καὶ Θεομιμήτης βιοτρί-
σεως ταύτης τῆς μονωτάτης ὑπεραχράντης.

Τώρα τέτων ἔτω προκειμένων, τί ἄράγε συ-
νάγεται; ἃς τὸ εἶπεν, οἱ Ἄγγελοι· ὁλογία· τί
συμπεραίνεται; ἃς τὸ ἐκφωνήσεν οἱ Ἀρχάγγελοι.
δόξα· „ὁλογημένη ἡ δόξα Κυρίου ἐκ τῆς τόπης αὐ-
„τῆς. διὰ ταῦτα ἐπιχορηγεῖται αὐτῇ, ὦ Θεὲ τῶν
σῶν χαρίτων! τί τάχα; ὑπεράπειρος ἐπιβράβε-
σις θειοτάτων, ἀνεκλαλήτων, καὶ ὑπερφουεσάτων
γερῶν, βραβείων, καὶ ἐπάθλων, εἰς τῷ θεωρίαν
τῶν ὁποίων μεγάλῳ, καὶ ὑψηλῷ τῷ κηρύγματι
προσκαλῶ ἀπάντας. ἴδετε φιλοπάρεθνοι, καὶ σκιρ-
τήσατε, ἴδετε ὀλαβεῖς ἐορτασά τῆς Θεόπαιδος,
καὶ χορεύσατε, ἴδετε τῷ ἄφρασον ὑπεροχῇ τῆς
δόξης,

Ἰεζεκ.
Κεφ. γ'.

δόξης, τὴν ὁποῖαν ἡ ὑπερβάλλουσα καθαρότης τῆς ὑπεραιπαρθένῳ προσεκόμισεν· ἴδετε, ἀκούσατε καὶ ἐκπλήσσητε, φρίξατε καὶ θαυμάσατε, ἐπεθύμησεν ὁ αἰώνιος βασιλεὺς τῆς νοερᾶς κάλλους αὐτῆς, ὥρῃ-
θῃ θεοπρεπῶς τὴν ὡραιότητα τὴν δόξαν, τὴν με-
λιτρυγῆ, τὴν χαρυστάτιον τῆς παρθενίας αὐτῆς.
ἔτρωσαν ἀπαθῶς τὴν ἀπαθεστάτιον αὐτῆς καρδίαν,
ἡ πολυτίμηταις προῖκες τῆς ὑπεραγιοτάτης ζωῆς
αὐτῆς. καὶ ὁ πάντων δεσπότης μὲ μερικωτάτῳ
ἀγάπησιν ἠγάπησεν αὐτὴν, καὶ ἐξελέξατο ἐκ πα-
σῶν τῶν γυναικῶν νύμφῳ ἀγαγέσθαι ἑαυτῷ.

Καὶ ἰδὲ, ἰδὲ ἡ ἐξεφανωμένη καὶ πυργωμένη ἀπά-
σαις ταῖς ἀρεταῖς πόλις, ἰδὲ πῶς ὑπερδοξάζεται
μὲ τὴν θείαν ἐνοίκησιν. ἰδὲ τὸ ὑπεραιπαρθένον δο-
χεῖον τῆς καθαρότητος, πῶς γίνεται ἐπ' αἰσίου χω-
ρίον τῆς θεότητος· ἰδὲ μὲν εἷς λόγον ἡ ὑπεράμωμος
Νεάνις, πόσον πολυτιμῶς ἀντιπροικίζεσθαι, καὶ γίνε-
ται, ὡς ξένον ἀκυσμα! γίνεται μερικωτάτη νύμφη
Θεόνυμφος· τίνι τρόπῳ; ὁ ἀναρχος Πατὴρ ὡς
κησεν εἰς αὐτὴν, ὁ συνἀναρχος υἱὸς ἐσκλώωσε, καὶ
τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπισκιάσεν, ἀνέδειξεν, ὡς πο-
λυῦμνητον πρόσημα! ὡς σεβαστὸν ὄνομα! ὄνομα τὸ
ὁποῖον ἐπιλαμβάνοντας μοναχὰ ἀγιάζεται ἡ διά-
νοιά μας, προφέρωντας λαμπρεύεται ἡ γλῶττίά μας,
καὶ βάνοντας εἰς τὴν καρδίαν μας, κατὰ τὸ προσῆ-
κον ἐυθίζομαι εἰς ὑπερμεγίστην δόξαν τῆς ἰδίας,
ἀνέδειξεν, ἀνέδειξε, λεγέσθω πολλάκις ὑφ' ἡδονῆς,
ἀνέδειξε Θεομήτορα, Θεοτόκον, Θεογεννήτριαν, Κε-
χαριτωμένην, καὶ Μητέρα τῆς παντάντακτος.

Μέρος Δεύτερον.

Ναὶ, καὶ Θεοτόκος ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, ἡ
πανάχραντος θεόπαις Μαριὰμ ἀναδείκνυται.
ἵνα αὐτὴ, ὡς καθὼς κηρύττει ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς
καθέδρας τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ μέγας Ἀθανάσιος,
μικρόν τι ἀκαρὲς ἄτομον, ὑπερὰ τὸν ἀρχαγγε-
λικόν.

λικὸν ἀσπασμὸν, ἢ καθὼς ἀποφαίνεται ὁ συγγρα-
 φὴς τῶν μελιρρήτων ὕμνων τῆς Θεομήτορος, σὺ
 τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, ἐπελθὼν ἐπ' αὐτῷ ἐν πᾶσι
 τοῖς ἐσιωδῶς προσῆσιν αὐτῷ, κατὰ τὴν θειασίαν,
 ὅχι μόνον ἀφείλεν ἀπ' αὐτῆς, ἐκεῖνο τὸ προπατο-
 ρικὸν παρακολέθημα, „προκαθαρθείσης τῷ πνέ-
 ματι, ὅχι μόνον ὑπερεπλήρωσεν αὐτὴν ἀπὸ ὅλα τὰ Ναζιανζ.
λόγῳ κή.
 θεῖά τε χαρίσματα, ὅχι μόνον ἐποίησε κεχαριτω-
 μένῳ, πηγὴν χάριτος, σκλῶμα ἡγιασμένον, καὶ
 σωτηριεπὲς μετὰ τὰ ὑπερφυᾶ μεγαλοδωρήματα εἰς
 τὸ δῖον ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ ἀνέδειξεν, ὡς βάθος δόξης!
 ὡς ὕψος ἀξίας! ὡς πλάτος μεγαλειότητος! ὡς θαῦ-
 μα θαυμάτων, καὶ τεράσιον τερασίων ὑπερεπέκει-
 να! ἀνέδειξε ταύτῃ, εὐὸς μόνος τῶν τρισηλίων, καὶ
 ὑπερεξηρημένον ἀκλίστῳ φωτός, τιμιωτέραν τῶν διακό-
 σμῳ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν κόσμων τῶν
 ἀνθρώπων, ἀνέδειξε λέγων μήτέρα Θεῶ, Θεοτόκον, καὶ
 κεχαριτωμένην. Μὰ τίνι τρόπῳ τάχα ἐτελεσιερ-
 γήθη τὸ ὑπέρτατον τῶν τε, καὶ θαυμασιώτατον τε-
 λεσιέργημα; ἐδιάθεσεν, ἐνεδιωάμωσεν, καὶ γόνιμον
 κατεσκεύασε, κατὰ τὸν ἱερὸν Θεοφύλακτον, τὴν
 καθηγιασμένην αὐτῆς μήτραν, καὶ ἀπὸ τὰ ὑπέ-
 ραγνα, πανάγια, καὶ προσκυνητὰ ἐκεῖνα αἵματα, ἐν
 ἐκείνῃ τῇ παρθενικῇ μήτρᾳ, πανάγως, καὶ Θεο-
 πρεπῶς ἐδημιέργησε τὸ πρόσλημα τῆς ἀνθρωπότη-
 τος, Θεοῦ πόσιον, εἰς τὴν θείαν ὑπόστασιν τῶν ὁ-
 μοσίων ὅγῳ, ἐξ ὅτου περ ἐγένετο, καὶ εἰς αἰῶνας
 αἰώνων ὑφιστάμενον. ἢ ὅποια τῶν ἡμῶν τῶν Θεῶ ἀρχί-
 θεος, καὶ ὑπεράρχιος ὑπόστασις, καθ' ὅλον τὸ πλή-
 ρωμα τῆς Θεότητος, μέναισα ἀπερίγραπτος ὅπερ
 ἦν, ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ παρθενικῇ, ὅπερ ἐκ ἦν. καὶ
 τῶν ἐννέα μῶν, κατὰ τὸν δρόμον, καὶ θεσμόν τῆς
 ἀνθρωπίνης κυοφορίας τελεωθέντων, καθὼς συνέ-
 λαβεν ἀσπόρως, ἀπεκύησεν ἀδιαφθόρως τὸν Κύ-
 ριον τῆς δόξης, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, τὸν αἰὲν
 τῆς Τριάδος, ἐκεῖνον τὸν ἴδιον ἐνυπόστατον υἱὸν καὶ
Λακκῶ
Κεφ. αΐ.

λόγον, τὸν ὁποῖον πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ὁ προά-
 ναρχος πῆρ ὅ ἔτε παρ' ἑαυτῷ, ἔθ' ἐτέρωθεν τὸ
 ἐν τῇ περιέσει ἔχων, κατὰ τὸν Ναζιανζηνόν, ἐγέννησεν
 ἀνεκφράστως, αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐπ' ἐχάτων τῶν χρό-
 νων ἔτεκεν αὐτῇ ἀπειράνδρως, τὸ σωτήριον κύημα,
 τὸν ἄσκαρον, Θεὸν σαρκοφόρον, ἐσπαργάνωσεν,
 ἐγαλῆχθη, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς ἐβάστα-
 σε. καὶ δι' αὐτὴν τὴν ὑπερφυσικήν, λατρεῖται,
 καὶ προσκυνεῖται γέννησιν, τῷ αἰωνίῳ βρέφει, τῷ
 παντοδυνάμει παιδίῳ, παντάνασσα Ἱερολογεῖται,
 Θεομήτωρ μεγαλιώεται, καὶ Θεοτόκος Κυρίως, καὶ
 ἀληθῶς δογματίζεται, ὑμνολογεῖται, καὶ ὑπερσε-
 βεται. εἰς τόσῳ τιμῇ, Φιλέορτον σύστημα, εἰς τό-
 σῳ δόξαν ἢ πολυτίμητος παῖς, καὶ παρθένος, ἢ
 χαριτώνυμος, καὶ ὑπεράγιος ὑπερυψώθη, τόσῳ
 χάριν εὔρε παρὰ τῷ Θεῷ, νὰ γένῃ μήτηρ τῷ παν-
 τάνακτος, καὶ νὰ διαμείνῃ εἰς πάντας τὰς αἰώνας
 ὑπεραιπάρθενος. δόξα αὐτῇ, τῆς ὁποίας ὅρια δὲ
 κρίσκοντα· διατὶ εἶναι ἄπειρος. χάρις τὴν ὁποίαν
 ἐγκώμια δὲ φθάνουσι· διατὶ εἶναι ὑπεράφθεγκ-
 τος, καὶ ἀπὸ τοῦ μέγεθός τῆς ἰδίας, ἅπας ἐγκω-
 μίων νόμος ὑπερνικάται.

Διὰ τὸτο παραχωρήσατε οἱ ἔπαινοι, παραχω-
 ρήσατε, δόσατε τόπον εἰς τὰς ὑμνωδίας αἱ Ὀφημίχῃ,
 ταῖς ὁποίας μὲ ταῖς λιγυραῖς Φωναῖς, καὶ γλυκυθώ-
 νοις σόμασιν ἐξάρεξαθε ὑμεῖς, ὑμεῖς τὰ Σεραφίμ,
 Χερουβίμ, Θρόνοι ἐξάρεξαθε· ὑμνήσατε τὴν ὑψηλο-
 τέραν καὶ καθαρωτέραν ὑμῶν, λέγοντες αὐτῇ, „μα-
 καρία σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ μακαρία ἡ κοιλία σου, ἢ
 Θεὸν χωρήσασα, ἢ μαῖοι, ὅς αὐτὸς νηπιάσας ἐθή-
 λασεν. Ἀναλάβετε καὶ ὑμεῖς Κυριότητες, Δυναμεις,
 καὶ Ἐξουσία τὸν ὕμνον ἐκ τῷ σόματος τῆς πρώτης
 Ἱεραρχίας, καθὼς ἐγὼ ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀθανάσιον,
 βοῶσαι τῇ Θεομήτορι, „Ὀλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ,
 καὶ μακαρία ἡ κοιλία σου, ἢ Θεὸν βασιλεύσασα, καὶ μα-
 ῖοι, οἱ ἐξέθρεψαν Θεὸν παιδίον γονόμενον. Ἐκφωνή-
 σατε

σαίε καὶ ἡ τρίτη τῶν Ἀρχῶν, Ἀγγέλων τε καὶ Ἀρχαγγέλων Ἱεραρχία, ἐκφωνήσατε μεγάλην Φωνὴν πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀναβλέπουσαν τὸν ἐκφαντορικώτατον, καὶ περιληπτικώτατον ὕμνον, τὸν ὁποῖον εἰς ὑμῶν, Γαβριὴλ ὁ μέγιστος ὁ νῦν, ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς δόξης ἀποσταλεῖς περιχαρῶς, καὶ σεβασῶς ταύτῃ περὶ τεφώνησε
 „χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σέ.

Ἡμεῖς δὲ ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία τί; καὶ ἡμεῖς ἀκηλήδωτε, καὶ ὑπεραγνε μήτηρ τῆς Ἐμμανυῆλ, Χριστοῦ τῆς Θεῆς ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς ὕμνομεν, δοξάζομεν, καὶ ὑπερδουλικῶς προσκυνῶμεν τὴν βασιλικωτάτην σε γύννησιν. Καὶ ἐπειδὴ ἐτήσιος αὕτη ἡ κοσμοχαρμόσυτος ἐορτή σε, μακαρίζομεν, καὶ μεγαλυνῶμεν καὶ τὴν παναγεσάτην, καὶ κατὰ προαίρεσιν ἀναμάρτητον ζωὴν, ἐσέ τῆς ὑπεραγιωτάτης μητρὸς τῆς ἀναμαρτήτης Θεῆς ἡμῶν· ἐορτάζομεν λαμπρῶς, καὶ μεγαλυνῶμεν τὰς ὑπερλάμπεις ἐορτάς σε, ἀγκαλὰ καὶ ὅχι ψυχραῖς καθαραῖς, ὅχι ἀργυρώτοις χείλεσι. καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τάχα; διατί; ὦ τῆς ἐπιηρείας! διατί ὑπάρχομεν ἀμαρτωλοί· ὅμως παρθενέ Θεοτόκε, ἀγκαλὰ καὶ τοιοῦτοι, δὲν παύομεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφωνῶμεν μεγάλην καὶ διαπρυσίαν Φωνὴν, τῆς αἰνέσεως, ὕμνευσε, καὶ μακαρισμέ σε· δὲν χολάζομεν ἐδαφιαίως, καὶ πρὶν εἶς νὰ προσπύλωμεν ἔμπροσθεν εἰς τῆς παναχράντης πόδας σε, καὶ κάθε ἡμέραν, καὶ ὥραν νὰ ζητῶμεν μετ' ἀλαβείας ἀκρας ἀπὸ τὴν δρασιωτάτην, καὶ παντοδύναμον πρεσβεῖαν σε, καὶ τὴν καθάρσιν τῶν κατὰ διάνοιαν ἐμπαθῶν ἐννοιῶν, καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κατὰ πράξιν ἐδικῶν μας ἀμαρτιῶν. καὶ δὲς, δὲς τὴν χάριν ταύτην, δὲς μεγαλοδωροτάτην πανττάνασα, τῶν σῶν δωρεῶν ἀξίως ἡμᾶς γενέσθαι Θεοτόκε παρθενέ, διὰ νὰ σὲ ὕμνωμεν καθαρῶς, καὶ ἀχαριτωμένον ἀξιοπρεπῶς, διὰ τὰς μεγάλας χάριτας, καὶ ἀδοξίας, ὅπῃ διὰ σὲ ὑπερδαψίλειαν, καὶ περισσίαν ἐλάβομεν. διατί ἂν αὕτη ἡ μουσικὴ αὐγὴ ἄχρι τῆς νῦν δὲν ἤθελες φέρῃ τὸ

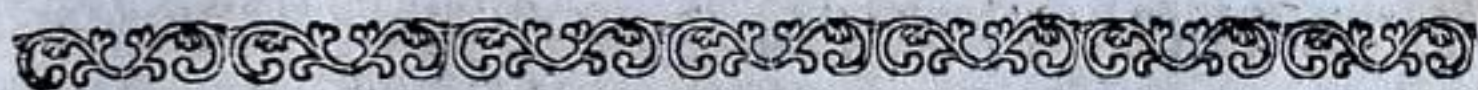
ὑπὲρ ἡλίου φῶς εἰς τὴν οἰκὸν μόνῳ, ἡμεῖς βέβαια ἕως
 τῶρα ἠθέλαμεν διαπορεύεσθαι εἰς τὸ σκότος τῆς
 ἀθεότητος. Ἄν αὐτὴ ἄχρι τῆς νῦν δὲν ἠθέλες γεν-
 νήσῃ τὸν ζωοδότῃ, καὶ ζωοπάροχον Ἰησοῦν, ἡμεῖς
 ὅλοι, ὅλοι, ἑδνὸς ἐξηρημένους, ἠθέλαμεν εἶσαι νεκροὶ,
 ὅχι μακάριοι· διατὶ ὅχι ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες,
 ἀλλὰ νεκροὶ τρισάθλιοι· διατὶ ἐν ἀσεβείαις. τί εἶ-
 πω; τί λαλήσω; πῶς νὰ ἀριθμήσω τὰς ἀπείρους
 χάριτας, ὅπῃ ἀπὸ ἀπὸ ἐσὲ τὴν Θεοτόκον ἐλάβο-
 μεν; πῶς νὰ ὁχαρισήσω ἀξιοχρέως τὴν ἡμῶν
 ἐνεργέτιδα; ἂν ἡμεῖς εἴμεσθε χριστιανοὶ, ἐσὺ εἶσαι
 ἡ αἰτία ὅπῃ ἐγέννησας, καὶ ἡμᾶς, δι' ἡμᾶς, ὑπὲρ
 ἡμᾶς τὸν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. ἂν
 ἐσμὲν ἔθνος ἅγιον, βασιλεῖον ἱεράτῳ, ἐδικήσῃς
 εἶναι ἡ μεγαλοδωρεὰ, ὅπῃ ἐγαλῆχης τὸν βασι-
 λέα τῶν ὅλων, ἐλεήμονα καὶ πιστὸν ἀρχιερέα γνό-
 μονον. ἂν ἡμεῖς ἐσμὲν υἱοὶ Θεοῦ κατὰ χάριν, καὶ
 αἰωνίως μακαριότητος, κατὰ ὑποθεσίαν κληρονόμοι,
 ἐδικήσῃς εἶναι ἡ βεργεσία, ὅπῃ ἐβάπτισας σαῖς ὠλέ-
 ναις τὸν ἐν τοῖς κόλποις τῆς προανάρχου Πατρὸς
 αἰωνίως ἀνυπάρχοντα. τέλος πάντων, ἂν ἡμῖν τὰ
 τίμια καὶ μέγιστα ἐπαγγέλματα δεδώρηται, ἵνα διὰ
 τῶν κοινωνῶν θείας φύσεως γινώμεθα, αὐτὴ, αὐ-
 τὴ ὑπεραγία Θεοτόκε, αὐτὴ εἶσαι ἡ πρόξενος, ἡ πα-
 ραίτιος, καὶ πρωταίτιος, καὶ ὁ σὸς μονογενὴς αἰώνιος
 υἱός, ὁ ἐμὸς Ἰησοῦς, ὁ λυτρωτὴς τῆς κόσμου. καὶ
 ἕνεκεν τῶν, καὶ σοὶ γονυκλιτῶς τὰς κατὰ δυνά-
 μιν ὁχαριστίας προσφέρομεν, καὶ αὐτῷ λατρεῦτι-
 κῶς πᾶσας τὰς δόξας ἀναπέμπομεν, ἅμα τῷ
 ἀνάρχῳ αὐτῷ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγα-
 θῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτῷ Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ,
 καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πέτρ. β'.

Πέτρ. β'.

Κεφ. α'.

Εἰς τὸ

Ἱερὸν καὶ ὑπέρλαμπρον Γυνέσιον τῆς ἀρτιτόκου

Θεόπαιδος Μαρίας.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Βάττος Ποιμὼ, καὶ Κορύδων Βεκόλος.

Βάττος.

Ὑπνον νήδυμον εὐδῶν, ἄγε φίληφι ἐπαύλει,
 Ἐκλυον αὐδῆς τε, ἔγρεο Βάττε Φάσης.
 Ἀγλαὰ ὄφρακον ὄψῃ, μέλιχα τερπνάτε κλύης·
 Ταφῶν δ' ἠγέρθῃ, ἐκ Στιβάδος ταχέως.
 Δερκόμνος ξένα δ' ἔργματ' ἐφώνεν θάμβει αἰπῶ,
 Νύκτωρ ἄρα πέλει, ἢ σέλας ἡμαρ ἄγει!
 Αὐτὰρ ἐλὼν ἀχλύα δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, εὖ ἔγνων,
 Ὡς νύκτωρ πέλεται, ἡματος ἥδος ἔχον.
 Οὐλύμποιο κάρλῳ ἄτε Ἥλιος καταλάμπει,
 Οὔρεα βενοὶ, νάπαι, πάντα σέλας καὶ φόως.
 Γήρυες ἀδείαι κλύονται, λιγυραὶ δ' ὑπερθεῖν,
 Ἐκ σομάτων θνατῶν ἔτιγε, ἀλλὰ νόων.
 Πρὸς τοῖς χρυσοπλέρυγα, πέτανται νέφα ταχὺ παντᾶ,
 Στηλάζοντ' ὄντως, χάσματε γῆθος ἄκρον.
 Γήθεα τὰρ φέγγη, τάδε ἡδέα, ἔνεκα τοιοῦ·
 Τῷ δ' ὅτιεν τελέθει, ἔτ' ἶδον, ἔτ' ἐδάλλω.
 Ἦὼς ἀντειλον τάχος, ὄφρ' αἰσῶμαι τ' ἰδῶμαι,
 Ταῦτάφι κανὰ σέλα, μὲν τί διατρανόει.
 Πάμμεγα ἔργμα πέλει, ἰδ' ἀρέσκον κρείττονι ἰρῶ,
 Ἀλλὰ τί σημαίνει, παντάπασ' ἀγνοέω.
 Μαινύσοντα εἰ ἀδήλον κρύφιον ὥφελον δρεῖν,
 Δάλλω γηθοσιύως, δώδεκα μῆλα ἐμῶν.
 Ἀλλὰ τί τῷτ' ὦ ὦ! αὐτῆς ταχυτήτος ἡμερτῆς,
 Χερσὶν αὐτὰρ ποσσὶν, ἔρχεται λῶτος ἐμός.

Ὡς τὸς

Ωὗτος εἶδεν ἴσως ὁ, τι, ἥκει ὄφρα εἶπῃ
Μάνυσον ὦ ξύνε δὴ, μείρομαι καὶ γὰρ ἄγαν.

Κορύδων.

Ω³ Βάτλος Βάτλος, χαίρω σφόδρα πάντα εἰπὼν,
Ἐρακά, ἥκει ὦν, νυκλίγε ἀμβροσίη.
Παιδρὰ ὑπερθε, φαινοῖ ἀνερθε, ἔλαμπεν ἑόντα.
Εὖμπαν γάρσοι φίλος, δέσκετο ἄγε σέλας.
Ἡθρην νύκτωρ, ὡς ἡμαρ σάφ' ἀπαντα ἀθροῖμιν,
Τοῖς πόρρω, τ' ἀγχῶ, ὅσσε ἐμὼ ἐτρύφα.
Φῶτας χρυσοπλήρυγας ἀγανῆς, ἱπταμένους δῖω,
Αὐτόχρημα γάνος, Φέγγος ἰδ' ἀγλαΐη.
Χρυσοβλυζέσας νεφέλας, χρυσὸν κεδνὸν ἦγας,
Χρυσῶ χροῖμα βόας, ἅς γε ἐχέσας ἐμαῖς.
Γλυκυτέρων αὐδῶν κλύον, χελιδῶν τε ἀηδῶν,
Μισάων νυμφῶν, καὶ μελέων λιγέων.
Μύθω ἔκτοι ἐρῶ ἐνὶ, ἡδίστων σφόδρα πάγχυ.
Πῶποτε τὰς τοίων, ἐκ αἴον μὰ Φίλον.
Οἶων ἀσκαρδημύκως, ἡδὴθιω νύκτωρ,
Ἀλλὰ τὶ ταῦτα τρανοῖ, ἀγνοέω κομιδῇ.
Τῷτο ἐρῶτοι τέως, παῖς ἡμῖν δήποτε αὐτός,
Νῦν δὲ γέρων τελέθω, τοῖα ἀτάρμοι νέα.
Κ' ἄλλοτε ἔτ' εἶδον ποτὲ, ἔτ' ἐδάμω ἀτάλαντα,
Ταύτητοι ἐπλάγλιω, θάμβος ἔχει με μέγα.

Βάττος.

Ω³ Κορύδων. Κορύδων ξένος, ἔτιγε καινὸν εἶπες
Κ' αὐτὸς γὰρ τὰ δρακῶν, ἐξεπλάγλιω ἀφάτως.
Βελοίμην αὐτὰρ εἰδέναι, τῷ χάριν ταυτὶ τέτυκται,
Τῷτοῖ γάρ μοι πέλει, τῶν ἐφετῶν σφόδρ' ἄγαν.
Κ' ἰώ τις φθέγγεται, ἧ ἴμερος αὐτὸν ἐμ' αἰρεῖ,
Δωσῶ ἀτρεκέες οἱ, δώδεκα μῆλα ἐμῶν.

Κορύδων.

Αἰπὺ γέρας πόνον ὡς ἀμέγαρτον ξεῖνος ἀπαιτεῖ.
Αὐτὰρ ὁ σὸς Κορύδων, τῶν ἀπόνων τελέθει.

Εἵνεκα μὲν τοι σεῦ φίλτρῃ, μοχθῆσαι καί τι χρεῖ,
 Κλύε τὰρ ὦ Βάττιος, ἄρτι ὅ, τ' ἐννοέω.
 Σύμβολ' ἐγ' ὦμαι φρικτῶν, ἄμφω ὧν περ ἐτόπῳ
 Γύναν δηλῶσιν, θειοφίλοιο τέκῃς.
 Παντομέδων αὐτὸς, τόδε σύμπαν νυῦ χαρίτωσιν,
 Ἀγλαΐας δηλῶν, ἅς περ ἔχει τὸ βρέφος.
 Ἀκτίσις φυτρεγῶ βελῆς, πᾶσα ἄτερθεν,
 Οὐποτ' ἐφαάνθη, οἷα πόλος τὸ σέλας.
 Τετὶ δὲ εἰκάζω, ἐξ ὧν τάχῃ σοὶ σάφα λεξῶ,
 Δείγματα ἀτρεκέα, ὧν περ ἔφλυ ἐπέων.
 Ἦδη βόσκοντος βόας, εἰς ὄρος αἰπὸν ἐμεῖο,
 Ἦνθῃ ἐκεῖσε πέλας, φῶς κεδνὸς ἀγαθόφρων
 Ἦρξατο ὡς εὐθὺς, κατ' ἐκ βαθέων τάδε φράζειν,
 Παντομέδων κρατέων, κλυθὶ ἐμεῖο μάλα.
 Ἦ τέκος, ἢ πότμον, σφῶ δὸς θεράποντι λιπαρῶ,
 Οὐκ οἶσω γὰρ ἔτι, αἶχρα ἀτεκνίης.
 Καὶ ἐδόκει μοι ὁ φῶς, πῦρ ἐκ σώματος προΐκναι,
 Εἶπεα πύρινα δὴ, κρείττονι ἐξερέειν.
 Κατὰ γε γηθοσιῶς πλήρης ὅς, ἀπειρεσίῳ,
 Ἦλατο ὡς δόμον ἄψ, χάσμα ὅλος τελέθων.
 Οἶομαι τ' ἦμαρ ἐκεῖνο, ἐδείματο ἀγλαὸς ἦρως,
 Χρυσῶς τῶν κίωνων, δώματος αἰθερίῃς.
 Ἐκτοτε τήμερον ἄχρι γὰρ, ἐνέα μιλῶες ἔασι,
 Ψάδομαι ἔτι ἐγὼν, εἰς νόα μιλῶας ἔχων.

Βάττος.

Εὔτεγ' ἔφηθ' ἔτυχον καὶ γὰρ, ἐμὰ μῆλά κε βόσκων,
 Βηθλεὲμ ὅτι πέλας, θαύμασατ' ἐκ ὀλίγον.
 Ἐν τῷ γὰρ κήπῳ γέτοι, θηλυτέρῳ ἴδον ἱεῖαν
 Ἀν εἰ ἔλλω λῶ, ἔφρασα ἄνκε Θεάν.
 Πάντα γὰρ ἦς, ἦσαν κεδνὰ σεμνά τε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καὶ ἐδόκει Βάττι, πάμμεγα χεῖμα ἔμοι.
 Καὶ τῇ δὴ προσέχων, λῶσος Κορύδων σφόδρα πάλῃ,
 Εἶχέ με θαμβὸς ὅλον, ἔδρακον ὧν χαρίτων.
 Παμφώτῃς πέπλῃς γὰρ ἔχειν, ἔμοι φαίνετο σεπλά,
 Ἐν κρατὶ τῷ αὖθις, σέμμα φέρειν χαρίεν.

Εκ γλώττης ῥέειθ' ἥς, νικῶσα τὰ μείλιχα αὐδαί,
 Ἐξηύδα θ' ὕμνος, κηρόθι θειοφίλως.
 Χάρι' ἐμὸν ὑψιμέδων, γυνάζω σὸν κράτος ἴφι,
 Σῇ δμῶῃ οἶκῳ, δὸς τέκος ὡς ἑτέροις.
 Ἀννὴ τὰς Σάρρᾶ, αἰδοίης μητράσι σεμναῖς,
 Κοῦ δῶσῳ ὁ, τοῖ κεν, γάλα μετ' Ἀδοναΐ.
 Σὸν τίκτειν τελέθει γέρας, ἔξοχον ἄφθιτον αἰνέ,
 Ἔργματα σῶν τελέθει, πλείονα αὐτοκίων.
 Καὶ γὰρ ἔργμα τεόν, δόθι αὐτὰρ ἔμοιγε τὸ τίκτειν,
 Ὀφρα μόνῃ μὴ ᾤω, τηλόθι σῶν χαρίτων
 Καθ' ἧς λίσσετο ὤριω, ἦνθε τις ὑψόθεν ἄφνω,
 Ἀγγελος ἧς, ἥρως, δίολε ἀγνοέω.
 Οἶδα μόνον τόγε, ὡς ἔα πάμμεγα χρήματ' ἀγαπὸν,
 Ἐφρασεν αἰδοί' σιῶ, πάνσεπτε Ἀννα γυνάμ.
 Γήθεο τέρπεο, ἔλτε χαῖρε τε, ἔξοχα δήπε,
 Πολλά γε τέξης ἔ, αὐτὰρ ἐν ὅττι μέγα.
 Ὀλύσθ' ἦδε ἐπῶν ὦν, οἴκαδε ἔδραμε παρθῇ,
 Αὐτόχρημ' ἔσα, γῆθος ἰδ' Ὀδυμῖα.
 Τῶν τ' ἐπελήθετ' ἐμοὶ μνήμη, Κορύδων Κορυδαίων
 Ὀφρακε λαψῇ τὸ, δώδεκα μῆλ' ἐφετῶν.
 Κτήσῃ τὰς ποίμνιω, ἐκ Βάττ' σείο φίλοιο,
 Χάρμα ἔχωτε μέγα, ὡς ἐτάρος τελέθεις.

Κορύδων.

Πῶῦ κτήσομαι ὡς παρὰ Βάττ' οἶδ' ἀριδήλως,
 Ἀλλ' ἔπω ἄμφω, εὖ ἰδμεν ἀρτίτοκον.
 Χρεὼ θ' ὡς Ναζαρέτ, ἀπελθεῖν ἀπλερέως κεν,
 Ὀφρα δαῶμεν ὅπως, τὰ τέκος μεγάλα.
 Οἶσω μοχαρίων δυάδ' ἀρτιγενῇ εὐθύμως,
 Εἴνεκ' ἐμεῖο τὸ ἐν, ἄλλο δὲ σείο χάριν.
 Δεῦροτ' ἴωμεν, ἐποψόμενοι βρέφος ὀλβιον ἄμμες,
 Φώτα τηλεκλύτω, ἀγακλεῖς γε τέκως.

Βάττος.

Ναὶ Φίλος ἔρπωμεν, ταχυτήτιτ' ἴωμεν ἐφικτῇ,
 Ὡς γὰρ ἔρᾳ τετὶ, Βάττος ὅσος θ' ἐτάρος.

Ῥηϊδίως κε τύχοιμεν ἄρ, ὥς μέμνημαί γε χώρῃ,
Πρώτῳ ἦχι ἴδον, ἐθλόγαμον μεγάλῳ.

Κορύδων.

Βάτλος Βάτλος ἑταῖρ' ἀνέων, τ' ἐκθαμβον ἔδρασαν,
Μυρία μαρμαρυγὰ, ἀρτιτόκοιο κόρη.
Οὐχ ἱκανῶ ἐρέειν δὴ, ὕμνια μείρομαι ὦνφι.
Εἴτι τ' ἔχεις αἰνεῖν, αἰνεσον ἄν δε μάλα.

Βάττος.

Χαῖρε τέκος μέγα θαῦμα, ἰδ' ἀνθρώποισιν ὄνειαρ
Ἦδομαι μὰ τὸν ἐγὼν, ὅψει σείο ὄχα.
Κυδῶν τ' ἀσβέσων σῶν, ἀναπολῶν πλάτος ὕψος,
Ἐνθες γίγνομαικιν, θάμβος ἔχει μὲ μέγα.
Ταύτῃ ἐκφωνῶ γηθῶν, ὅτι ἤλυθες ἐς γαῖν,
Οὐνεκα σῶν γεράων, ἠδὲ κλεῶν μερόπων.
Ἐξερέω ἔτι, ὥς ἴδρυσαι μελέωνφι ὑπερθεν,
Ἐσάναί νέρθεν σε, κλῶτε πέλη μεγάληα.
Ἦν χάριν ἀτρέμα λείπων ταυταῖ διὼ καταρέζειν,
Μόχθῃς τέσ σοι ἄγω, δέξαι τε ἀσπασίως
Βυκολέαν Κορύδωντος ἐμεῦ λιπαρῶ πλάτιον γε,
Βάτλῃ πῶῦ μικρὸν, πάμμεγα αἶψα τέλει.
Σεῦ γὰρ χάριν ἐγὼν, καὶ σῆς γούνης ἐριτίμῃ,
Οἱ Κορύδωνι πόρον, δώδεκα μῆλα φίλων.
Ταυταῖτοι θάλος, αἰδοῖ, κυδρὸν, εἶπα ἐγώνη.
Πατρίτε μητρὶ τεῇ, ἄρα τί ἐξερέω;
Τρισμακάρων τρισμάκαρες ὅττι πέλυσιν ἀληθῶς,
Τηλεκλύτοιο τόκῃ, τηλυγέτοιο σέο.

Εὐστάθιος Θεοτόκης,

καὶ

Ἰωάννης Γεωργίῃ Βασιλέῃ.

Εἰς τὴν

ὑπερσύνδοξον Ἀρτίτοκον Θεόπαιδα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ἀ' ννης ἐκ λεχέων τ' Ἰακείμ τοκέων ἀγακληῶν,
 Ἦὼς κεδνὴ λάμψ' ὥς σέλας ἤγε φέρη.
 Ἀγγελιώταις αὐτοῖς, ἠδὲ βροτοῖσιν ἅπασι,
 Ξεῖνέ τε αὕτη τίς; θειοτόκος Μαρία.
 Πλήρης ἀγλαῖων, χαρίτων, τ' ἀρετῶν πέλεθ' ἥτις,
 Κτίσματα πάντ' αὐτῇ, δεσπότιν ἐκκαλέει.
 Ὑψιμέδοντα γάρ, ἀγνώως τέξεταί ἡ ἔα ἦν,
 Αἰπὸν ὄνειαρθ' ὅς, καταθνατῶν μερόπων.

ΕΤΕΡΟΝ.

Βάσκ' ἴθι τ' ἔννεπε Μῦσα Ὀμήρῳ σῶ τάχ' ἐτάρα,
 Πάνθ' ἅμα ὥς γε πόρον, ἄφθιτος ἀγνοτάτῃ.
 Φύτλης, ἠδὲ τύχης, ἰδὲ χάριτος ἔσλα Μαριάμ,
 Γαίῃ, Βηλὸς, αἶθρῃ, μαρτυρέεσι τόδε.
 Βασιλῆς, ἠδὲ πάναγνος, μήτηρ παντομέδοντος,
 Ἐν οἷς δαιμονίως, τῶν ἀγαθῶν ἀκρότης.

Ἀνδρέας Πετριτζόπελος.

ΔΙΣΤΙΧΟΝ.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Σκῆπτρά τε, Μήτρας γυνεθλῖα δένδρα γ' εὐοράω,
 Μαρτυρεῖ αἶψα, ὧ γανὲς ἀρτιτόκος.

Νικόλαος Γελιαρμής.

Εἰς τὰς ἀγίας
ἢ δικαίους Θεοπάτορας, Ἰωακείμ, ἢ Ἀνναν.

Ι Α Μ Β Ι Κ Ο Ν.

Δυαὶς δυάδων, πανυπερτάτη ὅτι,
Πασῶν ὑπέγκεισαι, δυάδων μακαρτάτων.
Τοκοφορίας ἀρτιγενέος κόρης ὅσης.
Τέζεται καὶ γὰρ αὕτη, Θεὸν Κύριον ὅλων,
Σωτῆρα θνητῶν, διὰ Φιλανθρωπίαν.
Ἐρχεται ταχὺ γὰρ σῶσαι, ὃν κόσμον πλάσε,
Μέσω ἀνεργῶ, σῇ Κόρῃ προχρήσεται.
Λήψεται σάρκα ἐξ αἱμάτων ἀγνῶν ἑῆς,
Αὐτὴν φυλάζεται ἐς αἰεὶ Ἡΐθεον,
Ἡμῖν ὅλας οἴσεται ἀκρῶς Ὀποτμίας.
Ταύτη λέγων, εἰ παύσομαι ἐκάστοτε,
Ἀννα τ' Ἰωακείμ, ἐμεῦ αἴτια κλέεσ
Ἑμῶν χάριν γνώσασθαι, πνοὴ ὥς τε μοι ἐνί.

Νικόλαος Νάγκος.

Εἰς τὴν
γονέθλιον ἐορτὴν τῆς Θεομήτορος.

Ἐπι. Ἀδώνια.

Τέρεται Κώμη,
Βηθλεὲμ αὕτη,
Τήμερον ἀγαπᾷ,
Τέρψιν ἀρίστῃ,
Τ' ἀφ' αὐτῆς ὄντως,
Εἵνεκα Κώρης,
Χάριτος ἀκρας,
Πλήρους ἑσθης.

Ω μέγα θαῦμα,
Χριστὸν ἀρβύσας,
Παρθένος ἦτις,
Πάντοτε πάντως,
Κ' ἀφ' αὐτῆς ἔσαι,
Ἡματα πάντα,
Ἐντε κυήσει,
Ἡδὲ πρὸ ταύτης,

С

Ἡ

Ἦν τέκνον Ἀΐννα,
 Ἑλπίδες ἔξω,
 Ἰεὺς ἱμῶν
 Γήρατι ἄκρω,
 Παιῖδα ἀγίαν,
 Μαριάμ οἶαν,
 Χαῖμα βροτοῖσι,
 Φῶς μέγα φύτλης,
 Ἦς ἐφαάνθη.
 Τέζεται θ' αὕτη

Καὶ μετὰ γένναν.
 Γνώσεται ταύτῳ
 Τέτοῖ σύμπαν.
 Κυρίαν ἦγαρ
 Ἐξοχὸν ἄκρῳ.
 Ἦδ' ἀγορεύσει
 Μητέρα φέγγε,
 Ὑμνία οἶσε
 Αἰδοῖ πάση
 Μυρία δήπερ
 Ὅργανον ἔσαν,
 Πρόξενον ὄντων
 Αἰνῶ ἑόντων.

Σπυρίδων Μοντεσάντος.

Εἰς

δόξαντε καὶ δόφηνίαν τῷ αὐτῷ ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
 Σπυρίδωνος Ἐπισκόπου Τριμηθῆντος τῷ Θαυματουργῷ,
 καὶ ἀπροσμάχητῃ προσάτε τῷ κοινῷ τέτῃ
 περιβλέπῃ φροντιστηρίῃ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

Δῶματι ναιετάων αὖτις, ἡμασι τοῖς Ἱεροῖσι
 Μερμήρι ζ' ἀπλετα, φριλὼ ἰδὲ θυμὸς ἐμός.
 Νῦν κεν ἐφειλήμιω ἀνὰ Αἰθέρα, Ἰκαρος οἶα,
 Αὖθις δὲ Πρωτῶς, ἤθελον ὥς γυνομίω.
 Ἐσλὸν ἔδοξέ μοι ἐχάτως, πάντ' ἀνεμέσητον,
 Πρῆξαί τε δρᾶσαι δράμα, θελζίνουον σφόδρ' ἄγαν.
 Ἰμερος ἦλυθε γλυκερός, ἢ γὰρ μέλιχα πάντα,
 Στέψαι ἀνδρ' ἀγλαὸν, Στέμμασιν ἐξ ἐπέων.
 Καῖτα πόθω μακάριον, ὃν ποθέεσκον ἀνεῦρον,
 Μὴ ὅτι φῶτα μικρὸν, ἀλλ' ἐτι αἰπὸν ἄγαν.
 Τριαδὸς ἀμύμονα λάτριν, Σπυρίδωνά γε σεπλὸν,
 Ἦδυμελεῖ θ' ὕμνω, δείξαι οἱ φίλτρων ἐμόν.

Αὐτὰς

Αὐτὰρ ὃν ἄθρων ἦρω, θαυμασίων ἀνάμεσον,
 Δρῶν τ' ἐν Βηλῶκεν, παντίτε οἶα θέλει,
 Θάμβος τ' ἀμφεκάλυψε φρονίας, γλῶττιαν τ' ἀφασίη,
 Πᾶ βῶ, σῶ, κέλσω, ἀγνοέων ἀτρεκῶς,
 Βελλῶ εἰς νῆν λαμβάνω, ἐλθὼν ἐς ἑαυτὸν,
 Μοίσας ἀρηγόνας ἄς, εἰς τόδε ἔργον εἶχεν.
 Γενάσων ἄρ' ἀνείμ' Ἑλικῶναζε πρόθυμός κεν,
 Ἄνελθὼν θ' εὖρον, θαῦμα ιδέσθαι κόρας.
 Φράζων θ' ἔνεκ' ἀνῆλθον, ἔμοι γέτι εἰ προσέφησαν,
 Γνάθης θ' ἰδρῆσας, διὰ σμέον ἄς Ὀθόνας.
 Εἴτ' ἀνενείκοντ' αὐδῶ, ἢ γλυκίων μέλι ὕπερ,
 Ἐλδεταί παῖ ἦτορ, γαρύεν ἀνδρα ὄχα,
 Οὐ πλείη γαίη, πλείη ὑγρὰ πᾶσα πέληται,
 Ἔργων ἰσοθέων, καὶ τεράτων ἀφάτων;
 Ἐργῶδες τελέθει τέκος, εἰδ' ὅ, τι δίξεαι βατὸν,
 Φοίβω, ἡμῖν εἰ, μεσοτρώφων ὑπάτω.
 Δῶρα ἀπειρέσι οἱ πόρε, ναίων ὑψόθι Ἑσλίῳ.
 Ἑσλῶν παραμόνων, ἢ ἀρετῶν ἀδύτων.
 Ὕμνων ἔξοχος ἰδρυταί φῶς, τ' ἐρίτιμος ὕπερθεν,
 Καὶ Σπυρίδωνα σιγαῖ, ἢ λόγοισι κλίειν.
 Μεσῶν αὐτὰς ἀκῆσας, αὐδαῖς τὰς λιγυφώνης,
 Ταχὺ κᾶτειμι σιγῶν, τὸν Σπυρίδωνα σέβων.

Αὐγυστῖνος Καλικιόπελος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ,

ἐν ᾧ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους, Θύρσις Ποιμὴν,
 καὶ Λάκων Βεκόλος, Οὔτινος σκοπὸς, ὁ Κερκύρας τῆς
 Ἀγίας ἀνδρὸς Παρθανομάρτυρος, καὶ Βασιλίδος
 Ὕμνος καθέστηκε.

Θύρσις.

Ἦνθε Λάκων μοι ἐέλδωρ, οἴσειν Πῶϋ Φιλατὸν,
 Πάροιθεν Σχερίης, ἦχι νομῆ πεδίον.

Ἦν ἦκῃς Φίλος, εἴσομαι ἤματα πάντα τοι χάριν.
Εἴ τι δωσῶτοι, καὶ Γάλα πλείστον ὅσον.

Λάκων.

Χερσὶν αὐτὰρ ποσὶν ἤκω σὲ μετὰ, ἦχι ποθέσκεις,
Οἶδα γάρ ὦ Θύρσις, ὥς Φιλέωσε ὄχα.
Πείθομαι ῥήμασι τοῖς σοῖς, πάντοτε ἠδέγε χαίρων,
Ὅψεσθαι ῥά τ' ἐγὼν, βέλομαι τάνδε πόλιν
Οἶδα γάρ ὥς ὁ Λάκων, σὸς ἐράσμιος ἄλλοθεν ἦκε,
Καὶ νόον ἀνδρῶν τῶν, παντάπασ' ἀγνοέει.

Θύρσις.

Αὐτὸς ὁ ἦμερος αἰρεῖ καμέγε, ἐνεκ' ἀγῶμον,
Κρηῶναι ἐλδῶρ, σιῶ ταχυτῆτ' ἀπλέτω
Καὶν γάρ Φαίαξ, Φαιακίης ἄκισμ' ἀπο τῆλε,
Ὅφρα λίσαν πιμελῇ, μῆλ' ἐμὰ ἐκτελέω.
Αἱ πόλεις πρὸς τέτοισ, εἵνεκα τῶν ἐπὶ δόξης,
Αἱ νάπαι εἰσὶ πάλιν, κρησφύγετον νομείω.

Λάκων.

Τοιγὰρ ἀπαξ ἄγε, ὄφρα ὁδύσωμεν πόλιν ἱεράν,
Εὖρομαι τυχὸν αἶ, χάριν ὅτι πάνυ.

Θύρσις.

Δῶσε ἄδηλον ὅ, ἄρτ' αἰθάνομαι τετοῖ πάμπαν,
Ἄδύ ναί, ἀδὲ γλυκὺ, οἶδά τι ἐ τέλει.

Λάκων.

Μὰ τὸν ἐγὼ ὁσφράίνομαι ὁδμάν, φύσιν ὑπεργε,
Κ' ἔτι γινώσκω δὴ, ἔρχεται ἄγε ὄθον.

Θύρσις.

Μῶν ἐξ Ἀμαράντων, θ' Ὑακίνθων, λυκοῖων κεν,
Ἄλλ' ὁδμαῖς κείνων, ἐκ ἀγνοῶ, ἰδ' ἰδον.

Λάκων.

Λάκων.

Καὶ γὰρ ὦν ὡσφράνθῃω πολλάκις, εἰσέτι τ' ἄλλων,
Ἄνθων ἠδυόμων, ἀλλ' ἄνι αἰ γλυκίων.

Θύρσις.

Ποιμνικόντι Θάημα, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἔγασον,
Ἄλλὰ τί τῆτο Λάκων, κρύφιον ὑπεράγαν.

Λάκων.

Ἄντα πλεισάκι κάπων, Βεκολέαν καταβόσκων
Ἡθανόμῃω ὁδμαῖς, ἦν γὰρ ἐκεῖ ῥόδ' ὅσα.
Νάρκισοι τὰς Κρίνα, καὶ ἄλλα πλεῖστα Ἄνθεα Δάδρων,
Ἀδέγε ὦ Θύρσις, πλεῖον ἔχει καὶ πάνυ.

Θύρσις.

Ἄλλ' ὦ λῶσε ὁρᾶς καπνὸν πολιῷ; οἷοι' ἐκεῖθεν,
Ἐξέρχεσθαι ῥὰ, Ὀσφράδιον χαρίν.

Λάκων.

Ἐλθωμεν δὴ πλασίον, εἴθαι καὶ ἄλλοι ἔασιν,
Εὖροιμεν τυχὸν αἶ, Ἰμερον δ' ἔχομεν.

Θύρσις.

Τετὶ παπαὶ τί! Ὁ ἀθρῶ, καπνὸς εἴδοθεν αὐτός;
Παρθενική οἶμοι, καὶ χαρίεσσα Κόρη,
Ὀδμαὶ ἄγε τοσάντ' αἶ, βλύζει αἶς ἄπο, θαῦμα!
Ἀδὲ γλυκεῖα ὄχα, θάμβος ἔχει με μέγα.

Λάκων.

Ἄλλὰ νομεῦ χαρίεσσα Νεᾶνις, τίς τάχα ἐστίν,
Οἷαν Φαιακίδων, εἰδεμίλῳκεν ἴδον;

Θύρσις.

Καὐτὸς Λάκων ἀγνοέων, ὅχ' Ἰμείρομαι μαθεῖν,
Οὐκ ἔρομαι δὲ τίνα, δέσκομαι γὰρ ἀθύρματα.

Λάκων.

Ἡνίγχι δὲ ψιθυρίζετον ὦγε, κλυθεῖ ἐπῶν ὦν,
Μη καὶ μάθοιμαν τίς, ὦγε Κόρα τελέθει.

Θύρσις.

ὦ πόποι φεύομεν, φεύομεν, καὶ τὰ ἐρῶσοι,
Φάμι τοὶ ἔρπωμεν, τηλόθι ὡς ταχέως·
Ἄκχι ὦν φίλος, ἐκ ἡλπιζον ἀκῆσαί γε Φρικτῶν,
Φώτῃ ἀππλαγχνον, τ' ἄσεβες ἄς δὲ Κόρης.

Λάκων.

Εἰμὲ Φιλεῖς τάχῃ ἔξειπε, φθόγγον τὸν ἐκλυσας,
Ὅφρα ἴδω καὶ γὰρ, κεῖθε ῥὰ μήτι νόω.

Θύρσις.

Κέρη ἂν ἴδομεν χαρίεσσα Λάκων, θυγάτηρ κε,
Δεσπόζοντος Φεῦ, ἄς πόλεως τελέθει.

Λάκων.

Τῷ χάριν αὐτὰρ Σταυρῷ λῶ προσέπηζεν ἀπεινῶς,
Ἄδὲ πέριξ Φεύγαντα, ἦψεν ἀπειρέσια;

Θύρσις.

Ὅττι προείλετο τῷ ἄσεβεϊν, σέβας ὀρθὸν Ἀνάρχῃ,
Πίσιν τὰν Χριστῷ, τ' εἶασε τὸν Πριάπῃ.

Λάκων.

Ἡγαγον ἂν φράξεις Ἰάσων Σωσίπατρος Ἰροῖ,
Θειοπρεπῆ σεπλῶ, καὶ ἀκριβῶς ἀγίαν;

Θύρσις.

Ταύτῃ παρθενικῇ χαρίεσσα Νεῶνις ἀτρηκῶς,
Πάχει Πατρὸς ὑπο, μυρία ταῦτα πάθῃ.

Λάκων.

Βάλλ' ἐχεπρόκεισι ῥήμασ' ἀπλωέα, Θύρσις ἔτ' ὠμὸν
Ἄστρογον Φώτῃ, ἄγριον ἢδ' ἄσεβῃ.

Θύρσις.

Θύρσις.

Τύχεθ' ἐλώρια, θῶες, Λύκοιτε Ἀρκίοι, Λέοντες
 Ὠμότατον τοκέα, κατάρτατον βελίαρ.
 Καὶ ἀγριώτατον ὑμῶν, πάγχυτ' ἀπαρσβλήτως,
 Δείξατε αὐτῷ ὥς, σέργετε καὶ τοὶ τέκη.
 Ἀσπίδες ἠδ' Ἐχιδναί, Δράκοντες ἰὸν ἀνῆρες,
 Αὐτόχρημα ἰὸν, ἀγάγε τ' ἐκβίότῃ.

Λάκων.

Λήγων τέρπῃς Θύρσις, Κερκυλλῖνος ὄλωλε,
 Καλυφθεῖς ὕδατι, ἀλμυρὰ οἷο πόσις.

Θύρσις.

Ἦδομαι τέρπομαι, τῷ τερπνῷ μανύματος, ὦ τᾶ,
 Κ' ἔρχετὰ μοι ἴμερος, ἀτρεκέως θιάσῃ.
 Ἀρτ' ἔν τῷ ψόν αἰοδαῖς Κερκύραν πάναγνον τὴ,
 Δωσῶ τ' ἀσπασίως, ἀμνὸν εὖν παχέα.
 Κόσμον ἐμῶν μήλων, καὶ ἀγλαίῳ βλεφαράων,
 Ὅν γε φιλέσκω ἦ, ἴσα φίλοις τέκεσι.

Λάκων.

Καὶ τίς σάρκεσί τε φρεσὶ, παρθάνον ἂν ὑπέραγνον,
 Ὑμνήσά περ ἔχει, τὸ πρέπον ὥς ἐθέλει;
 Εἷς μόνος, εἰδὲς, εἷς τόδε ἔργμα, φυᾷ ὑπερ ἔστιν,
 Ἀλλ' ἀπλέτων χρεῖα, ὀδοκίμων τε ἄγαν.
 Πιέρια γέτοι, καὶ Ἐλικώνια ἀγλαὰ μοῖσαι,
 Ἐλθετε ἐσσυμένως, σέψατε βασιλίδα.
 Χαρίεσαν Κερκύραν, καὶ Χαρίτων κλέος αἰπὺ,
 Στέμμασι χρυσοπλόκοις, θ' ἠδέσι τῶν μελέων.
 Νύμφει τε πᾶσαι αἰείσατε, νύμφῳ εὐθρονον ἄγαν,
 Ἐδνα ἀπειρέσι' ἦς, πάμμεγα θαῦμα πέλει.
 Λιγέσ' ἐαῖς φωναῖς τε Ἀηδοί, ἠδὲ Χελιδοί,
 Τὰν κελαδήσαθ' ἀγνίῳ, ἦς καλὰ Θάμβος ἐν
 Οὐνεκ' ἔρῃ γὰρ Χρυσῷ, κόσμον ἅπαντα παρῆιδε,
 Ὅπποσα τερπνὰ βίῃ, σκύβαλα θ' ἢ ἐφάνη,

Θ' αἵματι τῷ ἰδίῳ, πόσον ἤρα Χριστὸν ἀληθῶς,
 Δῆλον δέδρακν' ὅχ', ἢ χαριέσσα Κόρη.
 Χριστὸν εἰς τὸς δώματα, ὧν χάριν ἤγαγε νύμφῳ,
 Εὐτυχέει τ' αἶθα, τ' ἀτυχέας τελέει.
 Εὐλαβέας πάντας, καὶ λάτρειας ὑψιμέδοντος,
 ὧν Θύρσις ἤπει, εἰς τελέθει ἐτάρος.

Θύρσις.

Εὖγε Λάκων ξένε, ἀμνὸν εὖν λαβέ, πίοτατόν κεν
 Οὐνεκ' ἔτερψάς με, ἄσμασιν ἀθλαφόρος.
 Τῶν περ τ' εἰσετάί σοι χάριν, ἢ ποριεῖ ἔρατά θλω
 Κερκύρα καὶ γὰρ, σφόδρα δότερ' ἐάων.
 Ὀλβιοδάμονα τ' ἐκτελέσει πολύδωρος Ἀνασσα,
 Οἷο ἱμείρομαι, ὅτ' ἄλλος ἐγὼν ὁ Λάκων.

Σπυρίδων Σκλαβανίτης

καὶ

Σπυρίδων Χριστοφόρος.

Ὅτι ἡ τῆς

Μαθήσεως καὶ Φιλοσοφίας ἐπίκτησις ἐν τῷδε τῷ
 ἀρετιτόκῳ τῆς λαμπροτάτης Κερκύρας κοινῷ Φροντιστη-
 ρίῳ, ὡς ἀθήρατος τοῖς ἐπισαμνοῖς μόνον
 πονεῖν καθέστηκε.

Ε Λ Ε Γ Ε Ι Α.

Κύδεια μυρία, κυδίστης σοφίης αἶων,
 Ὀλβος θ' ὡς κλέεος, λαμπροτέρα τελέθει.
 Καὶ ὀβολῶν χατίζων, ὧν ἄτερ ἔτι γε κτᾶται,
 Ἐψενον ἰὼ πανίῳ, τ' ἔσανον ἐκ βαθέων.
 Μασδῶν αὐτὰρ ἄρειν' ἀπόρων πόρον αὐτὸς,
 Νύκτατε καὶ ἡμαρ, ἡδιον ἦτορ ἐμόν.

Ἄλλ'

Ἄλλ' ἄκος, ἥκισ' εὖρον, καίτοι πάνυ ματῶν,
 Τέμνον ἐέλδωρ αὖ, τηλόθ' ὑπῆρχε πέρας.
 Μεσὸς ἀνίης ταύτῃ, κακκείων περ ἀπῆλθας
 Χάτιδι τῆς σοφίης, τῆς ἐρατῆσιν ὄχρα.
 Αὐδᾶς κώματι κλύω, δήπερ σφόδρα λίγείης,
 Ὅσέτε ἀνοίξας, δέσκομαι αἰσιάτα
 Φέγγεος ἀσβέσοιο, ὅρος, περίφωτον ὅτ' ἄγαν,
 ὧ ἐνὶ ἡξαπλῶν, Μοῖσαι αἶ θυμασίως,
 Κάλλεος οἷο ἐπλέττεν φύτλης, ἔτιγε μείων,
 Ἐξαυγάζον τὸ, Ἀμβροσίων ἐπίπλων.
 Ὅψιν φυᾶς κρείττω, ὥς ἀνεως γενόμην διῶ!
 Ἐσαατ' ἐκθαμβος, χάριματι ἅμ' ἀπλέτω.
 Κάτ' ἔφασαν κεῖναι, μνεαίνεις Φιλοσοφίης,
 Ἥ πόρε θνατοῖσιν, ἀγλαὰ ἢδ' ἐρατά;
 Ἥκιστα γεαὸς ὅτιγε, μηδενὲς ἐσλὸν ἐχέσκει,
 Ἀλλάγε κέρησιν, αἶ σοφείᾳ ἀνέρας;
 Καίκε διατρανόει Φύσιν, αὐτῆς ἐμφυτα πάντα,
 Δείξεσιν ἀπλάστοις, πειράμασι γλυκέσι;
 Βάσκη' ἴθι καρπαλίμως, Κέρκυραν, κατὰγε κεδνὰν,
 Ἐνθ' ἐνὶ Ἀμβροσίῃ, αὖθα νέκταρ σοφίης.
 Ἥχι τε Κασαλία βαβαί! τῶν βλύζει πόμα ἄδον,
 Γάσσεται ὧν ὅς τις, Ἡμίθεον τελέσει.
 Αἶ Μελίτειον Ἰωμεν ναιετάσσαι ὄροσφι,
 Ἄσπον ὅπως ὦμεν, Μεσοτρώφων τεκέων.
 Πειθείσας Ἐλικωνίαις, κατὰ Κέρκυραν ἦκον,
 Εὖρων δ' ἀμικθὶ, πάντα τὰ τῆς σοφίης,
 Ἡδέσι φροντίσι, παραδέδωκα σφόδρα ἑαυτὸν,
 Κτῶμαι τε ξηιδίως, πάντα τὰ τῶν ἐφετῶν.
 Ὡν εἰδῶν κορυφαὶν σοφίης ὦκα καταλαβὼν,
 Οὐνεκ' ἐμῆς σπερδῆς, Ἡγεμόνων προθύμῃ.
 Ἐξαυδήσω ἡματα πάντα, αἶ βίόσομαί περ,
 Κερκύρας κεδνᾶς, χάριτας αἶς μοι πόρε.

Δημήτριος Ἡλιάσκῃ.

ΕΦΥΜΝΙΟΝ,

ἵτε σεμνολόγημα δηλωτικόν, ὅτι ἡ λαμπροτάτη
 Κέρκυρα, ἄντε τῇ ἔξω Θρησκείᾳ, ἄντε τῇ ἡμετέρᾳ
 ὡς οὐδόξω Πίσει ἰῶ, καὶ ἐσι
 Φιλόξενος.

Ηἴθεα μέλιχα, ἔργματ' ἀμύμονα ἥς Σχερίησι,
 Θάμβος τῶν Νάσων, καὶ πόλεων ζαθέων
 Διώαται ἄρά τις ἐξερέειν, ὡς ἄννομον αἰτεῖ;
 Ἐκτὸς Μισσάων τστὶ τις ἔτελέει.
 Ταύτῃ γενάζωσε Κόρη Ἐλικώνια Ἴφι,
 Πάντα ἰδῶσα μόνη, ἄνεπε ἀτρεκίλι.
 Ὑπατος ἔζοχος Ἡοιδῶν, μυσῶν τ' ὄχ' ἄριστος,
 Ἡδὺς Ὀμηρος ἐμὸς, ἔφρασεν ἐμμαπέως.
 Ἀημοδόκος ὃς κρεῖττον αἰδέκεν, ἦθεα ταύτης,
 Ἀδέα μέλιχατε, κρεῖττονι, καὶ τε βροτοῖς.
 Ἐνθα ξεινοδόκον μετὰ θάμβους ἰῶ δε κελαδεῖ,
 Ὡς Ῥαδάμανθὺς τοι, καὶ Ὀδυσσεὺς ἐρέει.
 Δέξατο ἐνδυκέως γάρ, καὶ ἐγέραρεν ὅτ' ἄγαν
 Εἶτα ξεινοσιύαις, πέμψατο ὡς πατρίδας.
 Τρῶς Ἐλκνος, καὶ Θεμισοκλῆς, οἷο κλέος αἰπὸν,
 Μηδείη τ' Ἰάσων, ξεινοδόκόν περ ἴδον.
 Ἦχι τ' ἄρα, ξενίητε τράπεζα πέλει θεότιμος,
 Ἦχιτε πάντα βαβαί! ὡς ἀγλαῶν τελέθει.
 Ἀμβροσίη ἵνα, τὰς καταθύμια, τ' εὖγματα πάντα,
 Οὔτι νεμεοσητὸν, ἔτε ἀτερπὲς ἐνί.
 Ὡρα γάρ, ἀγλαΐα, ἀρετῶν πασῶν τελέθεισι.
 Ξεινοδόκω Πόλι τὰς, πάντα περικαλέα.
 Ὡν ἐναλιγκίης ἀθανάτοισι, τὲς πάλαι ὄντας,
 Ἀμύμονας παντᾶ, Φαίακας ἦσε θεά.
 Ξεινοδόκος τοιγάρτοι Κέρκυρα Δία σέβουσα,
 Ἀλατρεῖσσα τὰ νῦν, Τριάδα ποία πέλει;
 Ἀδάμας ἥτε λάεσι σειρᾶ, Φωσφόρος ἄστροις,
 Ὡς σελαγίζεται νῦν, Κέρκυρα ἐν πόλεσιν.

Εἵνεκα ἐσλᾶς παγᾶς, ρείθρων ἠδὲ λιγύων,
 Ὡς καλέω ξενίῳ, τὰς τ' ἀρετὰς ἑτέρας.
 Καὶ ἀρετᾶ πασῶν Πόλεων πλέον, ἠδέγε Νήσων,
 Ἐργμασιν Ὀσεβίης, εὖγμαιτε ξενίης.
 Ἀτρεκέες τ' ἄρα μάρτυρες, ὧν Βάξω νόοι οἰκτροί
 Οὐς ἐλεαίρει ἅ, παρέχετ' ἀσπασίως.
 Δείξεων αὐτὰρ Ἀχιλλεύς, Μιστεῖον τό τε πασῶν,
 Πλήρες ὃ ἀλλοδαπῶν, αὐτοχθόνων τε πέλει,
 Πολλάκι θ' οἱ λιτανύσσονται παντάνακτ' ἀγαθὸν
 Κερκύρα δῶνα, ὀλβια μύρι' ὅσα.

Ἀνδρέας Μωραΐτης.

Εἰς

Εὐχαρισίαν τῶν συνηλυθόντων εἰς ἀκρόασιν τῶν
 ἡμετέρων Παιδικῶν ψελλισμάτων, καὶ ἡμᾶς
 ἐκτετιμηκότων.

Ἐπι. Τριονιακά.

Κέρκυραν ἄσατε
 Μῆσ' Ἐλικώνια.
 Πᾶσα γὰρ ἦκετο,
 Εἰς τόδε τέμμενος
 Τῆς Θεομήτορος,
 Ἐκλυε τ' εὐθυμος,
 Εἶπομεν ἅτινα,
 Φθέγματα ἄτονα.
 ἢ τινι χάριτας,
 Εἶσομαι πάντοτε.
 Αὖθις ὀμήγυριν,
 Τινὲ δέγε Τίμιον,
 Δαίτριαι, ἄρχοντας,

Οὔ μοι πορίσατο.
 Λαὸν ἐράσμιον,
 Ὡδὲ ὅς ἦλθεγε,
 Ἀγαμαι φίλτατα,
 Φθέγγομαι σῷτομα,
 Οἷς τισι πᾶσιτε,
 Παρθένε ὀλβιε,
 Ὀλβια πάνταγε,
 Ἀσπίλε παρέχε,
 Σὲ τόδε δίζομαι,
 Σφόδρ' ἀγαν Ἀνάσσα,
 Δήψομαι τ' οἶομαι
 Χάριτα ῥάδιον,

Ἀσμασι

Ἄσπ' τι κρέμασι,
Μέλ' τ' μαί κύδεος

Ὅτ' ἴ, σὸν ἴδιον
Διδόναι ἄφθονα,
Χάριτας ἅπασι
Λάτρισι πάντα γνε,
Σῆς γ' ἐλεητύος.

Σπυρίδων Τζεμπίνης.

ΕΤΕΡΑ

Ὑχαρισία διὰ σίχων πολιτικῶν.

Ὅφείλειαι παναληθῶς, τοῖς εὖ ποιῶσι χάρις,
Καὶ λόγοις τε καὶ πράξεσι, παρὰ τῶν εὖ παθόντων.
Τὸ πρέπον τῷτο ἀπαιτεῖ, ἔσμός Φιλοσόφων λέγει.
Καὶ ὅσοι ἔχ' ἔτῳς ἔχουσιν, ἀνάγωγοι τελεῶσιν.
Ἡμεῖς αὐτοὶ ἐλάβομεν, ἐκ πολλῆς περιστάσεως,
Τιμῇ ἀμέλει δόξαντε καὶ εὐκλειαν μεγάλῃ,
Καὶ γὰρ ὁμῶς καὶ ἱερεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ἄλλοι,
Σεμνὰ ἐκλαμπρα πρόσωπα, καὶ αὐτῶς αὖ πάλιν,
Χερσὶ ποσὶ σιωπήχῃτε εἰς ἑορτῇ μεγάλῃ,
Ὅπως ὕμνος προσφέρητε γενεθλίας πανταναόσῃ,
Καὶ ἔτι ἵν' ἀκέσσητε ψελλίσματα πρωτοπείρων.
Διά τοι ταῦτα καὶ ἡμεῖς χάριν ὁμολογῶμεν,
Καὶ τῆς παρθένου δεόμεθα, ὅλβια πάντα δῶναί,
Ἵμῶν, καὶ τοῖς παισὶν ὑμῶν, καὶ πᾶσι συγγενέει·
Τῆς τε χάριτος μνησόμεθα, ἐφ' ὅσον χρόνον ζῶμεν.
Ὡς γὰρ τὸ χρέος ἀπαιτεῖ, καὶ τὸ προσῆκον θέλει,
Ὡν τινῶν ὅς τις ἀφροντισεῖ, χρήζει χρηστοθείας,
Ἡ τις διδάσκει ἕκαστον, ὡχάρισον ὑπάρχειν.

Ἰωάννης Γκίνης.

ΤΕΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020578

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ